

KOMMUNISTISK POLITIK

EN SLAGEN BESÆTTELSESHÆR PÅ MAVEN UD AF IRAK

Nr. 16
11. årg.

2007
17. August -
30. August
Støttepris 15 kr.

TEMA: EFTER DEN DANSKE EXIT FRA IRAK

- Afretningen af København s. 2 ● Ensom og forladt s. 2 ● Valgkamp uden valg s. 3 ●
- Nye nedskæringer i Århus s. 4 ● Danmark helt ud af Irak! s. 6 ●
- "Kvalitetsreformen" i ældreplejen s. 8 ● Hedt fagligt efterår s. 10 ●
- Hører du – Digte af Scharnberg s. 12 ● Politisk proces til fordel for al Qaeda s. 14 ●
- Socialismen skabes ikke ved at vrage socialismens erfaringer s. 17 ●
- Debat s 22 ● Import af polakker – eller krise s. 24

Afretningen af København

KOMMUNISTISK POLITIK

Københavnerne stemte engang Ritt Bjerregård ind som en overlegen vinder i kampen om overborgmesterposten i København. Alt andet end Søren Pind. Og efter en årrække, hvor *krigs-gale* venstremænd, fremmedfjendske Dansk Folkepartister og nyliberale nykonservative har sat takten i landets politiske liv, mente københavnernes, at de i al fald kunne rive deres by ud af Foghbiernes kløer.

Kun på den 'yderste venstrefløj', som det hedder i de borgerlige medier, var der murren og kritik. Ritt Bjerregård var jo en prøvet borgerlig socialdemokrat, en bannerfører for den nyliberale Europæiske Union, tilmed højprofileret EU-kommissær, da en socialdemokratisk statsminister ville have hende lidt på afstand.

Ritt har heller ikke skuffet nuværende eller tidligere kommissionskolleger og andre fra den europæiske politiske elite på sin retrætepost som topfigur i den danske hovedstad. Unionsuniformeringen og EU-ensretningen tordner derudad. Ungdomshuse og fristeder, originalitet, eksperimenter og mangfoldighed er en by i Nowhereland. Ritt viger ikke tilbage for at alliere sig med den religiøse fascistiske reaktion som

Ensom og forladt

Der er ikke bare koldt på toppen. Der kan også være meget tomt. Det er tyndet kraftigt ud i kredsen omkring den sårede krigspræsident George W. Bush. Senest har hans ældste og mest trofaste rådgiver, valgstrategen Karl Rove, forladt ham.

Bush må efterhånden føle sig så ensom og forladt som Richard Nixon i sine sidste dage i Det Hvide Hus, hvor han ventede på en frelse fra skandale og vanære, som aldrig kom. Som i en anden historisk førerbunker blev der leget med dristige planer til det sidste. For nylig er der fra Nixon-arkivet offentliggjort telefonsamtaler, hvor den trængte præsident diskuterer en sådan plan for at redde situationen med sin miskrediterede og senere dømte rådgiver Charles Colson: Den gik i korthed ud på, at Colson under stort mediehlumvej skulle forlade staben i Det Hvide Hus. Colson skulle derpå oprette et sagførersfirma, der skulle fungere som en politisk front for Nixon.

Det blev aldrig til noget, men onde tunger påstår, at netop noget i den retning er hensigten med Roves fratræden. De

Ruth Evensen og Faderhuset i bestræbelserne på at unionsuniformere hovedstadsungdommen. København og københavnernes skal afrettes, så de kan lære det.

Turen er nu kommet til at give børneområdet en ordentlig overhaling i ånden fra Bruxelles og Strasbourg. I stedet for at forbedre nedslidte skoler og daginstitutioner slår man dem sammen.

Små hundrede københavnske institutioner slås sammen. Tolv skoler bliver til seks. Så kan de måske lære det – forældre, pædagoger, lærere og andre socialistiske ballademagere, der har protesteret over forholdene for de københavnske børn og krævet forbedringer. Nu fjernes en del af institutionerne, uanset om de er velfungerende eller ej, og uanset at man ved, at meget stort ikke nødvendigvis er meget godt, når det f.eks. gælder småbørnspasing.

De regeringsbærende partier, som er i opposition i København, har klogelig trukket sig fra et bredt forlig og ladet dem 'til venstre' om at lave lorten. Alligevel regner de først med at kunne afløse Ritt som overborgmester om seks år.

Så vil det beskidte arbejde også være gjort.

siger, at han går nu, fordi han ellers ville blive tvunget væk i forbindelse med strafferetlige anklager, og at han fortsat vil tjene Bush, der i forvejen har måttet sige farvel til sådanne mentorer som Rumsfeld, Wolfowitz og en hel stribe andre arkitekter og bygherrer bag den monumentale ruinhob, der går under betegnelsen 'krigen mod terror'.

Karl Rove hører til blandt Bushs topforbrydere. Han har stået i spidsen for to præsidentvalgkampagner, hvor han fokuserede på at oppiske had i alliance med det fundamentalistiske kristne højre – homofobi og racehad – den såkaldte 'Southern

Strategy'. Den var ikke helt nok til at vinde valgene, så den suppleredes efter manges antagelser med simpel (eller rettere sagt: udspekuleret) valgsvindel.

Ingen elsker og vil savne Karl Rove – måske bortset fra Bush.

Redaktionen 14. august 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner
½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 24.08.07

Valgkamp uden valg

Regeringspartierne holdt i weekenden sommertræf og brugte som sidste år anledningen til at lave deres egen "partilederrunde". Alle folketingets partier, undtaget Enhedslisten, var inviteret til den private fest for parlamentarismen, og alle forholdt sig jovialt til bossens udspil (mere kvalitet, bedre velfærd). Om der kommer et valg til allerede til efteråret, er usikkert, men valgkampen er i gang. Medierne behandlede det hele, som om det var en ordinær partilederrunde, og med tidligere journalist og tv-vært ved DR Morten Løkkegaard som ordstyrer lignede kulissen også. De sædvanlige emner om skattepolitik og integration er nu blevet suppleret med en såkaldt "investeringsplan", der er det nye ord for motorveje og privatisering af sundhedsvæsenet. En uhyggelig demonstration af virkelighedskontrol.

Uden debat blev resultatet af den danske valgkamp februar 2005: besættelsesmagt, medlemskab af Den Europæiske Union, strukturreform med nedlægelse af de små lokaldemokratier, en total omvæltning af uddannelserne fra folkeskole til universitet.

Selvom den aktuelle valgkamp kun baserer sig på vedholdende rygter og øvelser i Venstres partiapparat, er det allerede nu muligt at tage bestik af, hvordan partierne har tænkt sig, den skal føres. Og dermed også, hvordan medierne skal dække den. Der skal ikke tales om den danske krigsdeltagelse og regeringens krigsforbrydelser, der skal ikke tales om EU, selvom forfatningen skal ratificeres inden for det næste år, og der skal ikke tales om den reelle økonomiske situation. Uanset hvilken konstellation af partier der kommer til magten efter næste valg, vil det ikke betyde en forskel i den førte politik.

Spørgsmålet om unionsforfatningen blev kort efter sidste valg skudt ned af det franske nej, og den danske folkeafstemning blev i den forbindelse aflyst. Nu står spørgsmålet igen i horisonten, og det passer ingen af folketingets partier at holde folkeafstemning om EU og valg kort tid efter. Et nej som i 1992 og 2000 slider hårdt på den gode stem-

ning.

Der er ingen tvivl om, at et flertal i folketinget i øjeblikket slet ikke ønsker en afstemning om unionstraktaten. Kravet om en folkeafstemning skal derfor stå massivt i efterårets arbejde frem til EU-topmødet i december.

Den danske deltagelse i den amerikanske terrorkrig er meddelagtighed i en uhørt forbrydelse mod menneskeheden. Irak er ødelagt, millioner er på flugt, op mod 600.000 mennesker menes dræbt siden 2003. Det danske bidrag i Irak har indtil nu kostet mere

end halvanden milliard kroner. Samtidig er flere tusinde unge blevet suget ind i krigstjeneste og kommer arrede hjem; i stedet for arbejde og uddannelse er tiden brugt på mord for imperialismens olieinteresser. Kravet er, at Fogh skal gå af og stilles til ansvar.

Virkeligheden bag Fogs skattelettelser er en forhåbning om at holde liv i opsvinget, men den økonomiske nedtur er uundgåelig, og spekulation vil kun forværre krisen. I februar så USA de første alvorlige krisetegn på boliglånemarkedet. Som følge af faldende ejendomspriser er den sædvanlige trafik med at betale de gamle lån ved tage nye lån med sikkerhed i stigende ejendoms-vurderinger ændret til, at en række fattige boligejere står med lån til op over skorstenen uden mulighed for at stille alternative værdier som sikkerhed. Det har medført stærkt stigende renter, og dermed har mange mistet muligheden for at betale deres afdrag. Lån til dårlige betalere udgør nu ca. 14 pct. af det

totale marked for boliglån i USA.

Pengene kommer oprindeligt fra private investorer, der har købt obligationer udstedt af investeringsbanker, der så låner pengene videre til kreditforeninger, der låner pengene til huskøberne.

Antallet af nye låntyper i USA er eksploderet gennem de sidste par år som et desperat forsøg på at holde gang i prisboblen på huse: Lån med fleksible renter, lån med lav rente det første år, lån med 40 års levetid, lån, hvor man i den første periode ikke skal afdrage, men "kun" betale renten, og lån, hvor man slet ikke skal betale afdrag, fordi renterne bare lægges oveni med forventning om, at huspriserne stiger mere end gælden. Tiltag, der har haft det ene formål at holde spekulationspyramiden gående.

Det er ikke mærkeligt, at festen stopper en dag. Det er mere underligt, at den danske regering uden opposition har åbnet op for den samme Pandoras æske.

Hen over foråret er krisen på det amerikanske lånemarked eskaleret og bredte sig i slutningen af juli til Frankrig og Tyskland. Investorer vil altid gå efter det, der glimter mest, og som under dot.com-boblen har det internationale marked kastet deres penge efter de værdipapirer, der har givet det største udbytte: det amerikanske boligmarked.

I samme takt, som investeringsfondene nu lider tab på deres vanvid, er de store banker begyndt at smække kassen i, hvilket har givet det resultat, at ingen private banker til sidst turde låne hinanden penge af frygt for at de ikke ville få dem igen. Det har akut øget behovet for rede penge, og de store centralbanker i USA, EU og Kina måtte sende bjerge af penge i omløb for at ride stormen af. Den europæiske centralbank sendte på tre dage i august 200 mia. euro ud i systemet.

Den borgerlige regering vil helst tale om fremtiden og har fremlagt nye, luftige planer. De gamle løfter om bedre forhold i den offentlige sektor er nemlig afsløret som en privatiseringsbølge. Mere Fogh betyder mere bedrag, den virkelige kamp er uden for murerne.

Udliciteringsrunde i Århus mod nye nedskæringer

Sidste års budgetforlig i Århus vedtog at sende en række driftsopgaver i udbud. Hvilke opgaver dette skulle være, blev overladt til embedsmændene, bare der kunne spares 30 mio. kr. 2008-2010. Her blev det så først og fremmest lavtlønsområder, der skulle stå for skud, men også vedligeholdelse af boldbaner, veje og parker, administration og socialrådgivning, kantinedrift, kørsel samt 500 job i rengøringen på hele skoleområdet.

Der hersker stor uenighed mellem kommunen og tillidsfolkene om, hvor stor udbudsrunden skal være for at opnå en gevinst af den størrelsesorden. Den eneste jordnære analyse er kommet fra specialarbejderne (se regnestykket i boks), og det viser, at der ikke er nogen som helst besparelser, men derimod basis for at konkludere, at udbud er en ren udgift, hvortil kommer dårligere service og arbejdsforhold.

I første omgang var det ikke politikerne hensigt at høre medarbejderne i de udpegede områder, hvilket fik en række fagforeninger til at protestere kraftigt i foråret:

"Den største udbudsrunde i Danmark nogensinde er netop ved at blive gennemført i Århus kommune fra 2008-

2011, hvor mindst 1.000 medarbejdere bliver udliciteret. Samtidig er de berørte medarbejdere ikke blevet behørigt orienteret.

Tillidsrepræsentanterne fra 3F, HK, FOA, DS og AC ved Århus kommune finder udliciteringsforslaget både usagligt, ubegrundet og ikke mindst uansvarligt. Det forventede provenu ved udbuddet er urealistisk, hvorfor vi fin-

der det som et rent ideologisk tiltag fra forligspartierne.

Vi minder også om, at trykkesgarantien – ifølge forligsteksten – faktisk var gældende ved beslutningen om udbud, hvorfor vi anser trykkesgarantien for gældende hele budgetperioden 2008-2011.

Vi kræver, at beslutningerne om udbud bliver sendt tilbage til politikerne. Beslut-

Regnestykket!

Af Brian Sten Larsen, Fællestillidsmand for Specialarbejderne i Teknik og Miljø

Specialearbejderne i afdeling for Teknik og Miljø ved Århus kommune ønsker arbejdsro og ordnede forhold. Særligt vender vi os mod Århus kommunes nylige planer om udbud og licitationer i budgetforliget, som vi kun kan regne for urentable ideologiske tiltag. Jeg vil her gerne præsentere læseren for et lille regnestykke:

Siden slutningen af 90'erne har vi deltaget i licitationer rundt om i Århus – i amtet og i andre forvaltninger ud over naturforvaltningen. Jeg har lagt tallene sammen for de bedste private entreprenørers bud og sammenlignet

tallene med vores bud. Vi har deltaget i 22 licitationer i 2004, 20 licitationer i 2005 og endelig 14 i 2006. I alt 56 licitationer.

Resultatet er:

Bedste private entreprenørs bud:	34.133.000 kr.
Vores bud:	35.664.000 kr.
"Gevinst"/ forskel:	1.531.000 kr.

Når jeg skriver "gevinst" på godt 1,5 mio. kr., så er det, fordi kommunen i første omgang kan forvente denne gevinst ved udbud på omkring 35 mio. kr. Men forestiller vi os, at disse licitationer alle blev gennemført inden for teknik- og miljøområdet for de nævnte 35 mio. kr., så forvandler gevinsten sig faktisk til et tab, da udbudsmaterialet alene koster godt 10 pct. af licitationen

– altså godt 3,5 mio. kr.

Hertil kommer kontrol af entreprenørerne samt evt. retssager i forbindelse med tvister. Det sidste skete blandt andet, da ISS blev taget fra kontrakten under rådmænd Poul B. Skou, da ISS ikke gjorde rent – vi overtog således kontrakten igen. Dertil kommer også, at under sparerunder kan juridisk bundne kontrakter ikke ophæves uden kompensation til entreprenøren.

Det lille regnestykke er ydermere særligt tankevækkende, når der i budgetforliget for Århus kommune i 2007 står, at der skal udliciteres, så man får et provenu på 30 mio. kr. Det vil sige, at udbudsrundens størrelse bliver 700 mio. kr.

Kilde: fagligt ansvar

ningerne kan ikke alene tages af magistraten. Demokratiet og medarbejderne skal inddrages i så omfattende ændringer af Århus kommunes forvaltning."

Presset førte til, at byrådet i juni vedtog et forslag fra SF og Enhedslisten, der betød, at udbud på 19 forskellige fagområder gik til behandling i økonomiudvalget.

Et gennemgående tema i høringsssvarene til økonomiudvalget den 9. august er et krav om, at løn og arbejdsforhold ikke forringes, og en dokumentation for, at udbud betyder mere administration og som regel dyrere løsninger og mindre socialt ansvarlige arbejdspladser, hvilket giver skjulte omkostninger i andre kasser osv.

Bag det hele ligger en udtalt frygt for, at udbudsrunderen vil medføre nye sparereunder, fordi de krævede gevinster er baseret på et løgnagtigt og uvidenskabeligt grundlag.

Århus kommune har allerede rigeligt med dårlige erfaringer med udlicitering på det tekniske område, lyder advarslen fra 3F:

- Man behøver bare at se på rengøringen af byen, hvor byrådet nu skal tage stilling til en merbevilling, siger Hans Sig, formand for Den Offentlige Gruppe hos 3F Århus Rymarken.

Kravet er en genåbning af spareforliget, der blev indgået i 2006. Alle beslutninger om nedskæringer og udbud skal tages af bordet.

Vi intensiverer indsamlingen af underskrifter for EU-afstemning! Af Folkebevægelsen mod EU, august 2007

"Får vi folketingsvalg, skal folkeafstemning være et tema"

Trods sommerferie har Folkebevægelsen mod EU indsamlet flere tusinde underskrifter på kravet om en folkeafstemning om næste EU-traktat. Organisationens forretningsudvalg besluttede i weekenden at intensivere indsatsen for en afstemning – såvel på hjemmesiden www.urfstemning.dk som på gader, markedspladser, arbejdspladser og andre steder.

- Den nye EU-traktat er stort set identisk med EU-forfatningen, som statsministeren i 2005 udskrev folkeafstemning om. Der er masser af grunde til, at befolkningen har krav på at blive spurgt om Danmarks tilslutning til den næste EU-traktat. Derfor vil vi fortsætte og så vidt muligt optrappe vores arbejde med at samle underskrifter og overtale regeringen og Folketinget til at love en folkeafstemning, udtaler Karina Rohr Sørensen, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Udskriver statsminister Anders Fogh Rasmussen folketingsvalg, vil Folkebe-

vægelsen mod EU desuden gøre alt, hvad organisationen kan, for at en folkeafstemning bliver et tema.

Organisationen vil "synliggøre, hvilke folketingskandidater der ønsker folkeafstemning, og hvem der ikke vil spørge befolkningen", som det hedder i forretningsudvalgets udtalelse.

- Kommende folketingsmedlemmer bør respektere folkestyret og give befolkningen reel demokratisk indflydelse, siger Karina Rohr Sørensen.

Folkebevægelsen mod EU flytter tættere på magten

Fra 1. august ligger sekretariatet i Tordenskjoldsgade – kun 500 meter fra Christiansborg.

I over 10 år har Folkebevægelsen mod EU haft landssekretariat i Sigurdsgade 39. De nye lokale ligger i centrum af København tæt ved en Metro station: Tordenskjoldsgade 21, st th-1055 Kbh K · tlf:35363740

Fredag den 14. september kl. 14–20 indvies de nye lokaler med en reception, som alle medlemmer og venner af Folkebevægelsen, alle samarbejdspartnere, presse, politikere og andre inviteres til. Sæt kryds i kalenderen allerede nu.

DKU: Kampen fortsætter

Danmark er i krig. I Irak og Afghanistan, i krig mod terror. Indadtil føres der også krig. Fristeder lukkes, ungdomshuse ryddes. Men den danske ungdom har ikke bøjet nakken. Kampen for fristeder alle steder fortsætter.

DKU har været en aktiv del af ungdomshusbevægelsen og vil fortsat være det, så længe vi er tvunget til at leve i et system, der kun vil ensrette og profitere på ungdommen.

Et andet vigtigt tema for DKU i den kommende tid vil være kampen mod dansk krigsdeltagelse. Danmark er stadig i krig. Og bare fordi de danske tropper flyttes fra Irak til Afghanistan, gør det ikke de imperialistiske røverkrige mere rigtige.

DKU vil fortsat støtte de kæmpende modstandsbevægelser i de af imperialismen krigshærgede lande.

90-året for Oktoberrevolutionen vil vi fejre i samarbejde med APK.

På gadeplan vil man i københavnsområdet i den kommende tid kunne få øje på "Den røde side", nyheder for folket og ikke kapitalen. Den røde side vil afsløre de borgerlige mediers forløjede og fordrejede billede af virkeligheden og danne modvægt til et mediebillende, der næsten ensidigt taler de pengestærkes sag og tjener kapitalens ideologi.

Modstanden vokser – kampen fortsætter.

Danmark helt ud af Irak! Støt det irakiske folks retfærdige modstandskamp!

Af Carsten Kofoed, Frit Irak Blog, 13. august 2007

Tilbagetrækningen af de danske land-besættelsestropper fra Irak er nu officielt afsluttet. Hvad betyder det for danske krigsmodstandere?

1.

Det krigsførende Danmarks besættelse af Irak er *ikke* slut. Den officielle besættelsesstyrke i Irak – for der kan, og det er meget sandsynligt, sagtens være uofficielle jægersoldater, agenter osv. – udgør ifølge det danske militær stadig 105 soldater. 55 af disse er fra Flyvevåbnet og bemander fire militærhelikoptere i Basra. Fire soldater er permanent placeret i Kuwait, hvor de arbejder med forsyninger, transport og tilsvarende opgaver. To soldater løser den samme type opgave i Irak. Af de øvrige danske soldater beskæftiger 19 sig med uddannelse og træning af den irakiske quislinghær. Af disse 19 soldater er 13 tilknyttet NATO's såkaldte træningsmission, der gennemfører uddannelse af irakiske marionetofficerer og assisterer marionetsikkerhedsstyrkerne, mens de seks andre soldater er tilknyttet Coalition Military Assistance Training Team, der er ansvarlig for at udvikle, træne og udruste den irakiske quislinghær. Herudover kommer 22 soldater, der beskytter Udenrigsministeriets ansatte i Bagdad, og tre soldater er tilknyttet FN's besættelsesmission i landet (UNAMI). Der er ingen dato for, hvornår Danmarks besættelse af Irak ophører, altså for hvornår den sidste danske soldat, embedsmand eller anden repræsentant for det officielle Danmark er ude af Irak.

2. Tilbagetrækningen udtrykker et militært nederlag, eftersom de danske besættelsestropper sammen med den britiske ikke har kunnet "sikre", altså fuldt ud kontrollere, det sydlige Irak. Den såkaldte sikkerhed, hvormed der kun menes sikkerhed for besætterne og kollaboratorerne, er kun blevet ringere gennem hele perioden. Det skyldes den voksende modstandsbevægelses indflydelse og den folkelige opbakning til denne i området. Krigsforbryderen Søren Gades maveplasker under raketregn fra den irakiske modstandsbevægelse ved den danske besættelsesmagts afslutningsceremoni i Camp Einherjer den 31. juli illustrerer mere end noget andet nederlaget i Irak.

3. Hovedårsagen til den danske tilbage-trækning er den væbnede irakiske modstand, som har gjort oprettelsen af et stabilt og levedygtigt marionetstyre umuligt og derved tvunget besættelsesmagten, herunder de danske besættelsestropper, ud i en mere og mere direkte væbnet konfrontation, som også har betydet danske tab. Det har sammen med USA's fiasko betydet, at modstanden mod krigen i Danmark er vokset og har nået et niveau, hvor Irak-krigen er

blevet en reel tabersag og stigende belastning for krigsregeringen, som ønsker genvalg i senest februar 2009.

4. Tilbagetoget fra Irak og Danmarks krigsforbrydelser har den krigsførende danske elite forsøgt, ikke mindst for at sikre opbakning til nye imperialistiske krigsventyr, at dække med hetz om landsforræderi, de danske soldaters "fremragende indsats", "indførelsen af demokrati" under besættelse osv. Også erklærede krigsmodstandere som SF's formand Villy Søvnald, der endte med at støtte den kriminelle besættelse og nu hygger sig til sommermøder sammen med Danmarks krigsforbryder nummer ét, har på skamkeligste vis afsløret sig selv som krigsforbrydernes "røde" lakaj.

5. De politisk ansvarlige for op mod en million døde irakere, otte danskere og et fuldstændigt smadret Irak er de krigspolitikere, først og fremmest Fogh og hans kriminelle, fascistoide regering, som stemte for krigen og senere i mere end fire år støttede besættelsen. Det drejer sig om partierne fra Dansk Folkeparti til og med SF, der støttede den seneste folketingsbeslutning om besættelsen af Irak den 1. juni.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

6. De danske besættelsestropper har intet som helst positivt gjort i Irak. Alt, hvad de har foretaget sig, er nemlig foregået inden for rammerne af den amerikansk ledede besættelsesmagts ordrer. Når irakere har skreget i Abu Ghraib's torturkamre, har de danske soldater, som har skudt og dræbt et ukendt antal irakere, som har terroriseret de irakere, der ikke har budt disse danske lejesoldater for USA velkommen, og som har trampet rundt i irakerne huse om natten under talrige razziaer, været med til at sikre, at forsyninger til de amerikanske torturbøddler er nået frem til Bagdad og besættelsesmagtens Grønne Zone fra Kuwait. Og den "genopbygning", der er blevet lavet af danskerne i Basra, er gjort med det eneste formål at få irakerne der til at acceptere besættelsen og især besættelsesmagtens gigantiske olierøveri. Man kan simpelthen ikke gøre et "fremragende arbejde", når man deltager i en kriminel besættelseskoalition, når man deltager i en krig på basis af den ene bevidste løgn efter den anden. At glorificere eller rose de danske besættelsestropper, der netop ikke er "vores soldater" (krigsmodstandernes), men de løgnagtige krigsforbryderes uniformerede håndlangere og gangstere og selv er krigsforbrydere, for deres indsats i Irak er en kæmpe og farlig misforståelse, i virkeligheden en dybt kriminel holdning og topmålet af dansk chauvinisme. De danske soldater i Irak har oceaner af blod på deres hænder. De er masse mordere, fordi de er medskyldige i alt, hvad der er sket i Irak som følge af den krig, de var med til at starte tilbage i marts 2003. At hædre disse danskere er at spytte på en million irakiske ofre.

Følgende krav må stilles:

A. Danmark, det vil sige alle de nuværende repræsentanter for den danske stat, skal helt ud af det besatte Irak omgående og uden betingelser. Regeringen skal arbejde for, at besættelsen bringes til umiddelbart ophør.

B. Regeringen skal afbryde alle forbindelser med det illegitime amerikansk støttede marionetstyre, det være sig politiske, økonomiske, militære, kulturelle osv., og anerkende den væbnede

irakiske modstandsbevægelse som det irakiske folks eneste legitime repræsentant.

C. Regeringen med Fogh i spidsen, der løj Danmark ud i krigen mod Irak og dermed brød Grundloven og FN's Charter, må gå af og stilles til ansvar for en rigsret og en international krigsforbryderdomstol, fordi den indledte en uprovokeret FN-stridig aggression imod FN-medlemslandet Irak. Samtidig skal der indledes en virkelig tilbundsående undersøgelse af hele forløbet af Irak-krigen, som den kriminelle og patolo-

gisk løgnagtige Fogh-regering har hemmeligholdt.

D. Danmark skal forpligte sig til efter besættelsens afslutning at yde krigsskadeerstatninger for de forbrydelser mod det irakiske folk, som den såkaldte koalitions forbryderiske og på løgn baserede krig har medført.

E. Alle danske krigsmodstandere må åbent erklære, fortsætte og udvide deres støtte til det irakiske folks væbnede modstandskamp i hele dennes bredde.

Den irakiske modstand sender krigsforbryderen Søren Gade på maven ud af Irak

Af Carsten Kofoed, Frit Irak Blog, 1. august 2007.

Under afskedsceremonien for de danske besættelsestropper på jorden i Camp Einherjer i Basra måtte krigsminister Søren Gade, som i al hemmelighed var lusket til Irak for officielt at lukke den danske besættelseslejr, kaste sig ned på maven på grund af den irakiske modstandsbevægelses raketregn.

Symbolikken er svær at komme udenom. Taberne ligger på jorden. Den sidste tid har de danske besættelsestropper ikke været uden for lejren, fordi angrebene fra den irakiske modstandsbevægelse er blevet stadig oftere og heftigere. I juli er den danske besættelseslejr således blevet angrebet over 80 gange, oplyser TV2 Nyhederne i indslaget den 31. juli kl. 19.00 med titlen "Slut efter fire år i Irak".

Der er ikke nogen værdi i at fortælle, hvad krigsforbryderen Gade kan opdigte af

historier om Irak og årsagen til tilbagetrækningen. Han har ligesom resten af den arrogante krigsforbryderregering løjet hele vejen igennem og gør det fortsat.

Derimod kommer Kim Bruno Petersen, bataljonchef for de danske besættelsesstyrker i Irak, i indslaget med en bemærkelsesværdig virkelighedsnær udtalelse.

"Volden er ikke rettet imod irakerne selv. Den vold, vi ser, er rettet mod de multinationale styrker, altså os. Irakerne bekæmper ikke hinanden nede i vores område."

Danskerne er ikke vellidte, uanset hvad de selv fortæller af amnestuehistorier om børn, der vinker til dem. De er forhadte. De er ikke bare de facto besættelsestropper; de opfattes også som sådan af langt de fleste irakere.

Og intet viser dette bedre end den kendsgerning, at en dansk krigsforbryder med masser af dansk og irakisk blod på sine hænder ikke engang kan holde sin latterlige, falske tale til de danske besættelsestropper, men må ned og ligge på sin bug og stikke næsen i det irakiske ørkensand.

Det er den sejrende irakiske modstandsbevægelse, som bestemmer i Irak.

"Kvalitetsreformen" i ældreplejen

Af Henrik Herløv Lund

Ældreplejen er en af 3 sektorer, som Regeringens kvalitetsreform direkte retter sig imod udover dagtilbud til børn samt sundhedssektoren – de øvrige er dagtilbud til børn samt sundhedssektoren.

Regeringen har i juni måned fremlagt et udkast til kvalitetsreform. Der er i det aktuelle udkast ikke sat økonomi og tal på – de kommer først i det endelige udspil, der kommer i august. Det er derfor ikke muligt ud fra udspillet at vurdere nogle helt centrale spørgsmål.

Der tegner sig dog allerede nogle tydelige generelle tendenser for kvalitetsreformen. Kvalitetsreformen indeholder meget få forbedringer af de direkte borgerrettede ydelser - kvalitetsreformen er primært en styrings- og administrationsreform. Den største gruppe af forslag handler om markedsføring af den offentlige sektor, dels direkte i form af frit valg og udlicitering, dels i form af markedslignende styring.

Dette gælder også for de dele af kvalitetsreformen, som direkte retter sig mod ældreplejen. Af egentlige ydelsesforbedringer til de ældre direkte er der få – det nærmer sig dog, når regeringen vil "drøfte med kommunerne, hvordan med nedbringer antallet af hjælpere hos de ældre". Derimod kom personalet i ældreplejen til at spille en væsentlig rolle i trepartsforhandlingerne og som følge heraf er der flere forslag, der vil forbedre social- og sundhedshjælpernes vilkår. Dels at 15.000 ikke faguddannede, primært i ældre og sundhedssektorerne, skal have mulighed for at tage en uddannelse og dels at dimensioneringen på social- og sundhedshjælper- og assistentuddannelserne øges med 1100 elever årligt. Også typen af forslag vedr. borgeradgang og kommunikation med borgerne er repræsenteret i ældreplejen, idet reformen indeholder et forslag om, at den nuværende kontaktpersonordning

i kommunen udvides, så den ældre eller pårørende kan henvende sig til kontaktpersonen med alle spørgsmål vedrørende hjemmeplejen.

Men de fremherskende type forslag i kvalitetsreformen er også for hjemmeplejens vedkommende markedsførelsesforslagene. Ældresektoren har været regeringens forsøgslaboratorium for frit valg og nu med kvalitetsreformen skal frit valg udvides. De frie valg vedr. mad til de ældre skal udvides, så der kan vælges flere leverandører. Der skal være frit valg af personlige hjælpemidler og boligindretning og frit valg af genoptræning og vedligeholdelsestræning.

Herudover er ikke mindst ældresektoren meget omfattet af den styringsreform i markedsretning, som kvalitetsreformen generelt omhandler. Regeringen præsenterer den som "afbureaukratisering", men den omhandler i realiteten øget styring oppefra og øget anvendelse af markedslignende styring såsom mål og resultatstyring, øget anvendelse af brugertilfredshedsundersøgelser og evalueringer mm.

Demografi og økonomi i ældreplejen

Selvom vi endnu ikke har fået præsenteret økonomisiden af kvalitetsreformen, kan det være nyttigt at se på den historiske ressourceudvikling i ældreplejen.

Udviklingen i service og ressourcefordeling i ældrepleje i de senere år har været omdiskuteret. Kritikere har fremført at der er i praksis er sket en forringelse navnlig af hjemmehjælpen, mens det fra regeringens side er blevet peget på, at man jo har tildelt kommunerne stigende midler til ældreplejen. Det sidste er for så vidt rigtigt, som at udgifterne til ældrepleje (både hjemmehjælp og plejehjem) har været svagt stigende i de senere år, idet der i fast priser i 2002 bruges 17.309 mia. kr., mens der i 2004 brugtes 18.003 mia. kr.

Målt som andel af BNP er udgifter til ældrepleje steget med 2,7 pct. point i perioden, men det skal i denne sammenhæng medbetragtes, at op mod 2/3 af timeforbruget i ældreplejen tilfalder

personer over 80 år og disses antal og andel af befolkningen er også steget i perioden. En betydelig del af udgiftstigningen skyldes således rent demografiske årsager.

Service og kvalitetsudvikling i ældreplejen

Det er imidlertid et meget stort spørgsmål, om disse øgede ressourcer er kommet borgerne til gode eller er gået til andre formål end den borgerrettede service? Ses på hjemmehjælpsmodtagerne – som jo er i forhold til beboere i ældreboliger udgør langt den største modtagergruppe – tegner der tværtimod til en faldende service, målt i det antal timer, når der både ses på det samlede antal timer og på antal timer pr modtager. Fra 2002 til 2005 faldt antal timer pr modtager med godt 4 pct.point.

Antallet af hjemmehjælpstimer er naturligvis ikke den eneste faktor, som bestemmer service og kvalitet i hjemmehjælpen. Men tid til plejen må dog alt andet lige betragtes som den grundlæggende parameter for både serviceniveau og kvalitet. Falder antallet af timer til hjemmehjælp generelt, indikerer således et generelt faldende serviceniveau. Samtidig har der været et reduceret antal timer pr modtager af hjemmehjælp i gennemsnit. Tages det samtidig i betragtning at antallet af de mest plejkrævede modtagere over 80 år er steget i perioden, peger dette tydeligt på, at den personlige service og hermed kvaliteten.

Ressourceforbruget er nok steget, men er ikke gået til at skabe bedre service og kvalitet.

Behovet for at der tilføres af væsentligt flere ressourcer, understreges af de kommende års ældreudvikling, hvor både antallet af ældre vil stige kraftigt og dermed behovet for direkte personlig pleje. Fra 2005 til 2010 ventes antal pensionister over 65 år at sige fra 807.000 til 880.000 og igen til 1040.000 i 2020 for at nå toppunktet i 2040 med 1200.000 pensionister.

Antallet af pensionister vil således fra 2005 frem til 2010 stige op mod 10

% og frem til 2020 stige med omkring 28 %. Godt nok må i samme periode i takt med stigende levealder også funktionsdygtigheden hos pensionisterne formodes at ville vokse, men samtidig vil også antallet af de mest plejekrævende over 80 år også vokse, og deres funktionsduelighed tegner ikke til at blive markant bedre.

Der er i dette års kommuneaftale afsat 1,3 mia. kr ekstra til ældrepleje, men det kommer efter

adskillige års de facto udhuling af hjemmehjælpen, en udhuling som i øvrigt satte ind allerede i 90'erne. Og det er på hjemmehjælpen, at presset i de kommende vil være kraftigst. På den baggrund kan det derfor konkluderes, at der også i de følgende år efter 2008 vil være nødvendigt med et løft i ressourcetilførslen på årligt omkring 5–600 mio. kr.

Samtidig taler en sådan ressourceforøgelse år efter år samtidig med vanskeligheden af at rekruttere nyt personale for, at det sikres at de øgede midler anvendes strikte til form af opnormering i de udførende, egentligt plejeleverende led. Der er ikke råd til at spille ressourcer på administrationskrævende frit valgordninger, når det bliver en kamp blot at få ressourcer til selve den basale pleje og omsorg for de ældre.

Frihed til frit valg?

Som anført har ældreplejen har tidligt været forsøgsområde for en af regeringens yndlingstemaer indenfor udbredelse af markedsstyring: De såkaldte "Frit valgordninger". Med kvalitetsreformen ønsker regeringen yderligere at udbrede det. Men Frit valg har haft ikke uvæsentlige negative konsekvenser i form af mindre fleksibilitet, mere administration og bureaukrati og ringere omsorg.

Frit valg blev indført i 2002 – 2003 som den del af den såkaldte "ældrepakke". Med virkning fra juli 2002 blev der indført frit valg af plejehjem, plejebolig og ældrebolig, mens der med virkning fra 1. januar 2003 blev indført frit leve-

randørvalg i forbindelse med personlig pleje og praktisk bistand.

Nu ønsker regeringen med kvalitetsreformen at udbrede frit valg yderligere til bl.a. valg af individuelle hjælpemidler og ved genoptræning.

Indførelsen af frit valg har haft betydelige konsekvenser for styringen og organiseringen af den kommunale ældrepleje. En konsekvens har været at kommunerne er blevet pålagt at skulle organisere deres ældrepleje efter den såkaldte Bestiller – Udfører – Model (BUM), så det er adskilte enheder, der varetager driftsopgaver respektive varetager myndighedsopgaver (tildeling af hjælp, bestille opgaveudførelse, opfølgning på kvalitetsstandarder, tilsyn og kontrol). Denne opdeling skaber rammerne for, at udførelsen kan ske enten hos et kommunalt hjemmeplejedistrikt eller hos en privat leverandør. Denne styring er modelleret over en rendyrket markedstænkning.

Det kan ikke afvises, at frit valg i visse henseender virker ansporende på det offentlige. Men samtidig har ordningen betydelige negative konsekvenser. For brugernes vedkommende gælder, at de presses ind i en ramme, som passer til bureaukratiet og de regler, der er fastsat. Vurderingerne af borgernes behov sker ud fra et standardiseret funktions-skema og afgørelserne om tildeling af hjælp sker ud fra et generelt gældende sæt kvalitetsstandarder ved hvis udformning ikke mindst økonomiske overvejelser spiller en rolle. Konsekvensen af den måde, styringen i dag forløber efter, er for det første, at modtagerne ofte frata-

ges basale ydelser i deres velfærd. Brugernes skæres over en kam og afgørelserne er i praksis vanskelige at omgøre.

Dette system er fra den kritiske vinkel med rette beskrevet som bureaukratisk, infleksibelt og ikke situations- og personorienteret.

Endvidere har frit valg haft konsekvenser for ressourceudnyttelsen og effektivitet i det offentlige. Modsiden af "sporen på det offentlige" handler om, at de

mange kontrol- og styringstiltag lægger beslag på mange ressourcer og at tiden og ressourcerne dermed går fra plejen og omsorgen og i stedet til administration og topstyring i stedet for til hjælp ude i hjemmene. Dermed får brugerne stik i mod den erklærede hensigt de facto mindre "value for money".

Der er der således mange gode grunde til at gå imod kvalitetsreformens planer om yderligere at udbrede frit valg og i det hele taget at gå imod frit valg. En af grundene er, at med det stigende antal ældre og det stigende pres på ældreplejen fra behov, ressourcer og rekruttering, så er der ikke råd til de betydelige negative omkostninger ved frit valg i form af spild til kontrol og administration.

I modsætning til kvalitetsreformen skal det derfor foreslås, at frit valg ikke yderligere skal udbredes. Mest hensigtsmæssigt vil det være helt at ophøre med frit valg, men i mangel heraf kunne kommunerne på de områder, hvor frit valg allerede er indført, stilles frit til, om de vil give mulighed for valg af private leverandører eller koncentrere ressourcer om at optimere de offentlige tilbud.

Dette er den første del af økonomen Henrik Herløv Lunds "Alternativ til kvalitetsreformen i ældreplejen", forkortet af Kommunistisk Politik. Hele artiklen er offentliggjort af Fagligt Ansvar og den kan sammen med andet materiale studeres på www.henrikherloevlund.dk.

Stress har social slagside

Oftest siges det, at ansatte med karriere og tungt ledelsesansvar er dem, der først og fremmest er omfattet af stres. Men ufaglærte er klart mest udsat for stress på det danske arbejdsmarked, viser ny stresstest foretaget for Ugebrevet A4. Men deres problemer kommer sjældent frem i lyset. Ufaglærte er dårlige til at gøre opmærksom på belastningerne og er præget af en arbejderkultur, hvor stress er "tøset", og man finder sig i forholdene, som de er. Samtidig interesserer samfundet sig alligevel ikke for deres velbefindende, lyder eksperternes forklaring.

Bygherre giver op og fyrer polsk firma

Byggeforeningernes blokade og sympatikonflikt mod det polske byggefirma Budremex har fået en privat bygherre til at opsiges kontrakten med det polske firma.

Sommerens blokade mod en byggeplads i Frederikssund for brug af underbetalt polsk arbejdskraft er slut. Bygherren har smidt det polske firma Budremex på døren. Firmaet vil ikke tegne dansk overenskomst. Budremex har været omfattet af faglig blokade og sympatikonflikt siden december 2005, hvor TIB som første danske fagforening stødte på firmaet og ikke havde held med at tegne dansk overenskomst.

Sygedagpenge-stop underkendt af landsretten

I otte måneder af 2005 havde den dengang 47-årig fabriksarbejder ikke en krone at leve for, skriver 3F. Fredericia kommune havde stoppet hendes sygedagpenge. Midt i sit flytterod havde hun taget fejl af et mødetidspunkt. En fejl, hun opdagede senere samme aften, hvorefter hun straks kontaktede kommunen den næste dag. Nu har Vestre Landsret så i en dom afgjort, at hændelsesforløbet "ikke var et udtryk for, at hun uden rimelig grund undlod at medvirke ved kommunens opfølgning". Og Ankestyrelsen er med dommen blevet pålagt at genvurdere stoppet og skal betale sagens omkostninger på 30.000 kroner.

Efteråret kan blive hedt

Selvom fagtoppen ikke bryder sig om det og ikke lægger op til det, kan efteråret på arbejdspladserne landet over blive meget hedt

Der er ingen tvivl om at den flotte landsomfattende strejkebølge før ferien blandt social- og sundhedsarbejderne landet over imod elendige løn og arbejdsforhold og forringet social omsorg har sat sig spor i hele det faglige og politiske landskab.

De tavse opofrende lavtlønnede offentlige sundhedsarbejdere sagde stop – og en ægte græsrodsbevægelse udviklede sig til stor forskrækkelse for regering og fagtoppene. Nu havde de lige forsonet sig i trepartsdrøftelser om regeringens kvalitetsstunt, hvor højere løn og flere hænder var et tabu.

Kunsten skulle jo ifølge regeringen være at skabe "mere kvalitet for samme penge".

En række kommuner er siden strejkerne startet gået med til at bevilge flere penge til de offentligt ansatte sundheds-

hjælpere her og nu.

Da strejkerne standsede pga. af sommerferien var der opstået en ny situation, hvor de ansatte på gulvet havde oprettet solidariske netværk rundt omkring i kommunerne og på tværs af kommuner og lovede hinanden at følge op på deres krav i efteråret.

Fornyet aktivitet

Man skal ikke forvente Sosu-arbejdernes kamp for højere løn, flere hænder og bedre omsorg blot vil holde sommerferie på ubestemt tid og gå i sin mor igen, sådan som regeringen håber.

I Slagelse gik 100 social- og sundhedsarbejdere tirsdag den 7. august i demonstration til byens rådhus for at kræve mere i løn. Demonstrationen blev indkaldt, fordi kommunen for anden gang aflyste de lokale lønforhandlinger som var blevet aftalt før ferien. Lignende forhandlinger forestår i en lang række kommuner.

Fogh åbner for øget indvandring af arbejdskraft

På Venstres sommergruppemøde lagde Fogh Rasmussen op til at hente yderligere udenlandsk arbejdskraft til landet. Statsministeren vil sænke indtægtsgrænsen for, hvornår man kan få arbejds- og opholdstilladelse, samt udvide listen over faggrupper, som kan komme til Danmark for at arbejde. Desuden vil han lave deciderede lokkekampagner rettet imod svenskere, tyskere, baltere og polakker.

Regeringen fremstiller tingene, som om arbejdsløsheden er afskaffet i Danmark, selvom flere hundrede tusinde er ledige. Mange opgøres ikke som arbejdsløse, men som aktiverede, der ikke tæles med i statistikken.

For regeringen er opgaven ikke at få opkvalificeret og indplaceret de mange arbejdsløse, som er et produkt af kapitalens skalten og valten i et aktivt arbejdsliv. For dem tæller mennesker ikke, men

alene spørgsmålet om at få den billigste og mest ukomplicerede arbejdskraft stillet til rådighed. Arbejdsgiverne slår to fluer med et smæk ved at hente billige arbejdskraft til landet, især fra Østeuropa, som samtidig kan være med til at sænke det generelle lønniveau blandt de ansatte i Danmark. Egentlig fuld beskæftigelse er et ønske for den danske befolkning, men slet ikke noget ønske for den danske kapital og dens regeringer. Man kan allerede se dem slå korsets tegn for sig om de ulyksaligheder, det kan medføre i form af lønpres og "manglende konkurrenceevne".

Hvad regeringen helst ikke taler om i forbindelse med øget indvandring af arbejdskraft, er, at alt peger på, at det danske konjunkturopsving har toppet og snart trues af afmatning med fyringer som del af en international økonomisk krise.

Inden længe starter overenskomstforhandlingerne op indenfor det offentlige område, og her vil kravene om højere løn flere hænder og bedre omsorg være højt prioriterede krav fra de ansatte. Men det er et stort spørgsmål om disse vil vente så længe. Sporene fra sådanne overenskomstforhandlinger skræmmer. De krav som udtrykkes iblandt de ansatte på gulvet har en tendens til at forvandle sig til andre prioriteter i hænderne på deres forhandlere - og sammenkædningsreglerne skræmmer.

Men allerede ved de kommende budgetforhandlinger i kommunerne vil der være stor fokus med krav om øgede bevilninger til de offentligt ansatte sosu-arbejdere.

Der er ingen tvivl om at mange af de strejkende ser frem til øgede aktiviteter i den kommende tid. Under strejkerne udviklede sig fælles lønkrav og krav om flere hænder som kan være med til at give kampen samling og retning imod regeringens og kommunernes nedskæringspolitik og snævre rammer.

Folketingets åbning

Der vil være gode muligheder for styrkelse og formulering af deres krav ved Folketingets åbning den 2. oktober sammen med den øvrige velfærdsbevægelse og andre bevægelser imod den sorte anti-velfærds-, unions- og krigsregering.

Det er en bevægelse som kæmper for Fogh-regeringens fald - og som må holde øjnene vidt åbne for ikke at blive spændt for en socialdemokratisk vogn, som dybest set også står for en nyliberal anti-velfærds-, EU- og imperialistisk krigspolitik.

I takt med valggrumlen er de politiske partier på Christiansborg ved at indrette sig. Under indtryk af den massive modstand og folkelige opbakning for strejkerne før ferien har partier som Dansk Folkeparti og socialdemokraterne opportunistisk skiftet holdning og kræver nu ekstrabevillinger til offentligt ansatte. De advares ironisk nok nu af regeringen om, at det undergraver den danske model (som aldrig har bekymret Foghs flok, som vil afskaffe den!). Og netop regeringen er som hovedarbejdsgiver også den hovedansvarlige for udsultningen af forholdene for de offentligt ansatte og deres brugere.

Lange og korte rejser

Bjarne er et eventyrlystent væsen. Med sine 23 år og lidt skolekundskab i spansk har han tilbragt en række måneder i Mellemerika. Billetten angav Honduras, så da Bjarne ved ankomsten fik adgang til lidt elektronik, kunne han via mail meddele familien, at Honduras lå nord for Sydamerika. Det var ret oplagt, at han selv var lidt forundret over rejsemålets beliggenhed. Familien håbede på, at hans spanskundskaber var større end hans geografiske lærdom:

- *Måske havde han været ude at tisse i den time, hvor de havde haft om det mellemerikanske kontinent, havde hans storebror Rolf fyret af i et forsøg på at være morsom.*

Familien havde under besøget i det eksotiske kun fået sparsomme oplysninger; men nu var dele af familien på vej til lufthavnen for at tage imod hans tilbagevenden til det europæiske kontinent. Storebror Rolf med kone, Mie, og spædbarnet Lucia, storesøster Clara og hendes kæreste John. Far og mor forbereder velkomsten hjemme. Der bliver bagt kage og forberedt ren hygge.

Det er et større selskab, der med barnevogn entrere den perron på Københavns Hovedbanegård, hvor et Intercitytog skal føre dem til Kastrup Lufthavn. Toget ankommer, og Mie stiger op med Lucia på armen. De øvrige antaster en togvogn, som er tydeligt velegnet til at trille en barnevogn ind. Dette bliver de forhindret i af en meget retlinet kontrollør:

- *Dette tog medtager ikke passagerer!*

- *Jamen, min kone er lige steget ind med vores barn på armen, forsøger Rolf at forklare.*

- *Det kan ikke passe. Toget medtager ikke passagerer.*

Dørene lukkes, og toget forsvinder i ret af Kastrup.

Nu er gode dyr rådne. Mie er steget på toget uden billet, kontanter, men værst af alt - uden mobiltelefon. Altså: Der kan ikke skabes kontakt! Ansigtstrækkene lægges i spekulerende folder:

- *Hvad vil Mie vælge?*

Selskabet tager selvfølgelig det næste tog mod Kastrup. Den nervøse far, Rolf, stiger ud på samtlige peronner for at observere, hvorvidt hans kone og barn er "hoppet af" i utide. Det er de ikke. Mange har overvejet at blive bådflugtninge til et ikke-EU-land; men hvad er fidusen i et "hoppe af" mellem Hovedbanegården og Kastrup?

Midt i al hurlumhejet bliver søskende, svoger og niece opsøgt af en kvindelig konduktør:

- *Må jeg se deres rejsebevis?*

De adgangsgivende billetter bliver anvist konduktøren, hvorefter Rolf i rolig, men tydeligvis påvirket af situationen, forklarer problemet:

- *Min kone og barn befinder sig på et tog, hvor vi blev nægtet indstigning med en forklaring om, at det ikke medbringer passagerer. Kan du hjælpe os?*

- *Hvis det ikke medbringer passagerer, kan det ikke lade sig gøre, at deres kone og barn er med, svarer konduktøren.*

- *Jamen, fremstammer Rolf og er ikke i stand til at fortsætte samtalen, idet han mangler ord, når en virkelighed fornægtes af DSB's regelsæt. Søster Clara tager over:*

- *Hør nu her. Vi så, de steg ind! Der er sket en fejl!*

Konduktøren er et øjeblik i konflikt med sin myndige uniformering og det servicekursus, hun netop havde gennemgået. Servicekurset vinder:

- *I så fald må jeg allernådigst overbringe de dybeste beklagelser på statens vegne!*

Familien faldt totalt sammen. Hvad siger man til det? Kan man få det bedre? De dybeste beklagelser på selve og hele statens vegne!

Problemet blev løst. Mie med barn var i Kastrup lufthavn - selvfølgelig; men hændelsen fulgte dem til hjemmet, kagen og hyggen hos mor og far, hvor Bjarne stiltiende sad i sofaen, og grundede over, hvor store problemer, der kan være i et lille land.

Hører du

Digte af Carl Scharnberg

Er det handling,
det at digte ?
Ingen mættes blot af ord.
Det at skrive er at svigte
hvis det ikke sætter spor.
Det skal bruges
til forvandling.
Skabe styrke,
Klarhed, sigt.
Følges ordet
op af handling,
da har digtet
gjort sin pligt.

‘Hører du nogen kalde’ med gruppen Toktogul var den første LP med tekster af Carl Scharnberg (1930-95). De fleste af digtene var sat i musik af Jens P. Lassen, og udkom i 1979 på Gyldendals plade-forlag Exlibris, der havde Peter Abrahamsen som direktør. Scharnberg forsynede pladen med følgende lille introduktion om det at skrive:

“Som barn hadede jeg digte. Det var noget med grundled og udsagnsled og jeg kunne ikke finde ud af det. Og indholdet var altid uvedkommende. Aldrig noget om dte, der optog os. Aldrig noget om det, vi havde at slås med.

Således var vi nogen, der fra starten mistede et af vores bedste våben.

Hvem brød den onde cirkel? En strofe af Bertolt Brecht, citeret i den rigtige situation, hvor netop de linjer udtrykte det, man gerne ville sige? Sætninger af Rudolf Nielsen? Nordahl Grieg? Halfdan Rasmussen? En sætning, der pludselig gjorde, at man så noget klart? Fik en til at læse?

Jeg mærker det endnu, når jeg står overfor en forsamling, der som jeg har 7 års skoleuddannelse. “Digte ...åh, hold kæft!” .. Men når vi tar Arbejdersangbogen frem og synger digte, så er den dér, teksterne, pludselig er der et par linjer, der bider sig fast

At jeg begyndte at skrive digte, skyldes nærmest ’en ordre’. Ved utallige møder ud over landet under kampen mod EF hørte man dette: “Det må kunne siges, enkelt, præcist ...”

Det blev til de første digte. Det er nu blevet til seks digtsamlinger. Og digtene begyndte at dukke op: På opslagstavler, løbesedler... Det lærte én, at tingene kunne bruges, og det er det, der er formålet.”

HØRER DU

Hører du nogen
på store og stærke
da er det tiden
alle de svage ige

Den der ikke tør
ad hvilken vej h
ender som sten
de stærke vil tra

Den, der vælger
trods vished om
ved, at andre vi
så svage bliver s

Hører du nogen
på store og stærke
da er det tiden
de svages styrke

DETTE ER GANSKE ENKELT

Dette er ganske enkelt.
Dette er noget, vi ved:
Arbejdsløshed er ikke
nogen tilfældighed.

Arbejdsløshed er ikke
skabt af en ukendt gud.
Støvler har også herrer.
De kan sparke os ud.

De har ejendomsretten.
Arbejdet udfører vi.
Underskuddet er vores.
Overskud deler de.

De kan herske og knuse.
Herrer har stor appetit.
De kan planlægge kriser.
Krisers mål er profit.

De fører krig mod alle.
I krige går nogen ned.
Den der knuses er offer
for planlagt planløshed.

Krise vil følge krise.
Dette er del af en krig.
Gribbe kredser omkring os.
Gribbe lever af lig.

ANGST

Der går en angst over landet
knugende, kvælende, kold,
trækkende skråsikre fuger,
der baner vejen for vold.

Der går en angst over landet
I truende, trampende takt,
fortrop for genfødte drømme
om lov og orden og magt.

Der går en angst over landet,
svagt anes angstfyldte råb
fra dem, der endnu tør råbe
og give os andre et håb.

En politisk proces til fordel for al Qaeda

Interview med Abduljabbar al Kubaysi af Willi Langthaler, Paris, juli 2007

forkortet af red.

Abduljabbar al Kubaysi, der er en indflydelsesrig politisk leder af den irakiske modstandsbevægelse og generalsekretær i Den irakiske patriotiske Alliance (IPA), kommenterer den nye situation der er ved at udvikle sig i Irak.

Spm.: Hvilken situation befinder modstandsbevægelsen sig i, både politisk og militært?

Modstanden vinder stadig i styrke. Hvis man kun dømmer ud fra tal, er den vokset fra nogle tusinde til nu langt at overskride 100.000 kæmpere. Dens kampstyrke er også vokset. Den har desuden kunnet udvikle efterretningsstrukturer der gennemtrænger Iraks hær og politi, og også undertiden omgivelserne af den amerikanske hær. Så alt i alt involverer modstandsbevægelsens system ca. 400.000 mennesker.

USAs hær og allierede er virkelig demoraliserede. Mens modstanden kæmper for at befri sit land, kæmper de kun for penge. Dermed bliver de mere og mere brutale. De forøger antallet ikke kun af egentlige USA-tropper, men også af lejesoldater, der er endnu mere barbariske. Alt i alt udgør de måske omkring én million tropper.

Se på USAs tab som de er blevet bekendtgjort af Pentagon selv og indlysende overtrukket med sukker. Hvis man ser bort fra måneder med særlige militære operationer som angrebene på Falluja eller Tal Afar, kan man se en tydelig tendens. I begyndelsen blev ca. 50 amerikanske soldater dræbt om måneden, senere blev det op til 80, og nu bliver omkring 100 slået ihjel hver måned.

Modstanden er nu en virkelig folkelig bevægelse; den er en kultur i folket. Enhver bidrager med sin del. Og det at ingen regering hjælper os, har sine gode sider. Hvis de betaler, opstår der altid korruption. Den typiske arabiske facade ville

være blevet opretholdt. Nu er der tværtimod ikke nogen undskyldning. Hver del er ansvarlig for sig selv, for at organisere sine medlemmer, træne dem, planlægge angrebene, rejse pengene osv.

Også politisk er der blevet taget skridt fremad. I begyndelsen var der i hundredvis af grupper, men folk forstår nødvendigheden af enhed. Nu kan vi sige at der er otte hovedgrupper. Hvad der endnu ikke er blevet opnået, er en samlet politisk kommando; det er en af de vigtigste opgaver der venter.

Spm.: Der rapporteres om væbnede sammenstød mellem modstandsgrupper og styrker relateret til al Qaeda. Hvilket forhold har modstanden til Salafi- og Takfiri-grupperne?

Nu skal vi ikke glemme at Vesten begyndte med at fornærme modstandsbevægelsen og kalde den udlændinge og tilhængere af det gamle regime. De ønskede at antyde at modstanden ikke har nogen forbindelse til det irakiske folk. I virkeligheden opstod modstanden på selve græsrodsniveauet fordi man ville forsvare sin identitet mod de enorme provokationer fra USAs nykolonialisme. Det var tidligere soldater, stammemedlemmer, nationalt og religiøst inspirerede folk, som var aktive i deres umiddelbare omgivelser. Det var hverken udlændinge eller Baath-tilhængere der var den ledende kraft ved oprettelsen, selv om der også var Baath-tilhængere der deltog.

Den måde USA afsatte Saddam på,

blev opfattet som en aggression af alle irakere, hans modstandere iberegnet. Når sandheden skal frem, endte Saddam med personligt at spille en vigtig rolle i at stimulere sit folk til modstand. Han forsøgte ikke på at redde sig ved at skjule sig, som det blev hævdet. Nej, han tog fra by til by, fra Tikrit til Samarra, Anbar og også Bagdad.

Han tog kontakt med sheiker, officerer osv. Han sagde at de skulle gøre modstand, ikke for ham som præsident, men for landet og for Islam. Han bad dem endda om ikke længere at bruge hans bilde som samlingsmærke. Alene i løbet af de følgende måneder kunne Baath reorganisere sig som parti og i den form slutte sig til modstanden. Fra modstandsbevægelsens synspunkt var det et stort held at de i lang tid ikke kunne arrestere ham.

Hvad al Qaeda angår, eksisterede der i de første to år ikke noget af det navn, og selv amerikanerne talte for det meste om udlændinge der trængte ind udefra og især fra Syrien. De forsøgte at opbygge et påskud til at angribe Syrien selv om Damaskus ikke foretog sig noget som helst for at hjælpe modstanden. Tværtimod gjorde de 200 % hvad Washington dikterede dem, for at undgå et angreb, i det mindste de første måneder.

I de første to år var de en meget begrænset styrke med måske 1000 – 1500 kæmpere, der kom hjemmefra og fra udlandet. Niveauet af militær aktivitet var heller ikke særlig højt. Inden for en tidsramme af to år siger de selv at de foretog omkring 800 angreb, mens modstandsbevægelsen gennemførte 800 angreb om ugen.

Senere vandt de stadig mere fodfæste, og de vokser stadig. De har en masse penge, som de ikke bruger på et liv i luksus; de lever et meget anstændigt liv med et minimumsforbrug, mens de vier alt til kampen, hvad der viser en meget seriøs og sympatisk opførsel. De bruger pengene på kampen. De fleste unge der slutter sig til dem, gør det ikke for deres ideologi, men fordi de frembyder en mulighed for modstand.

I Østen behøver man ikke at skrive bøger for at overbevise folk. Hvis ens personlige livsstil svarer til ens mission, overbeviser man folk.

Da Amerika påbegyndte sin politiske proces, blev det i det lange løb til fordel for al Qaeda. De der tilsluttede sig til den politiske proces, argumenterede med at ellers ville iranerne få magten, og på denne måde ville de kun samarbejde en kort tid og så også sparke amerikanerne ud. Selvfølgelig led de nederlag. Al Qaeda argumenterede på en meget principfast måde med at kun fortsat væbnet kamp ville fremme deres sag, og virkeligheden har bekræftet deres tænkemåde, deres retning.

De tilbød også penge til nogle stammer med en stærk muslimsk identitet der gjorde modstand, og de behøvede disse ressourcer til deres kamp. Sådan skabte de en koalition af seks grupper, én al Qaeda og fem lokale grupper. Det gav dem et stort skub fremad. De var ikke store styrker som den islamiske hær, men dog stadig med rødder i Ramadi, Falluja, Haditha osv. De gav deres koalition navnet Mujahideen Shura Rådet. Under denne betegnelse fortsætter de nu, og ikke som al Qaeda.

De har mange ressourcer og stadige forsyninger, også udefra, mens de andre grupper næsten ingenting får udefra. I dag kan vi måske sige at al Qaeda er den ledende organisation inden for modstandsbevægelsen. De handler adskilt fra de andre, men alligevel er der i hver by en slags råd der kan koordinere de militære aktioner og skitsere en plan for forsvar.

Islam er et våben der får folk til at rejse sig. Den islamiske historie, de islamiske skikkelser, den islamiske kultur bruges til at tilskynde folk til at kæmpe, fordi de anser Islam for deres identitet. Nationale og religiøse symboler blandes. Koranen siger at hvis et islamisk land angribes af udlændinge, er væbnet modstand obligatorisk. Det har indtil i dag ikke været taget alvorligt i den direkte betydning. Jihad er ved at blive en muslimsk pligt for de folk der besættes af fremmede magter, på linje med faste og bøn.

Så alle modstandsgrupperne, uanset om de er islamiske eller ikke, bruger

denne holdning som et redskab til at mobilisere og vække folk, Tag fx de udtalelser Baath-partiet har fremsat, og Izzat al Durri personligt. Ud fra hans sprogbrug at dømme ville man anse ham for at være en ekstrem islamist. Men det betyder ikke at de alle sammen virkelig er islamister.

Hele konteksten er islamisk. Med marxistiske eller nationalistiske slagord ville man ikke kunne tiltrække unge mennesker. Overalt hvor der færdes unge, finder man at islamiske følelser og holdninger dominerer. Dette er indirekte til fordel for al Qaeda. Folk som slutter sig til dem, føler ikke at de gør noget der ikke er normalt, siden de almindelige forhold er islamiske. Tværtimod vil de kun føle at de handler konsekvent.

Spm.: Men hvad med de sekteriske angreb? Er de ikke i det mindste delvis al Qaedas ansvar?

Ansaret er hos regeringen, både dens shia- og sunni-medlemmer, hos USA, Israel og Iran. Hvad angår de angreb man i Vesten tillægger al Qaeda, kan man roligt trække de 95 % fra. Og hvad de sidste 5 % angår, er det kun en del af sandheden der kommer frem. Nogle gange er der tale om at al Qaeda gør gengæld for angreb fra regeringen eller militser på sunni-områder ved at angribe shiitiske områder.

De ønsker at vise sunni-befolkningen at de er i stand til at forsvare dem og at overbevise dem om at de skal blive boende. På den måde ønsker de at forhindre planen om at drive sunnierne ud af Bagdad for at gøre den til en del af den sydlige shiitiske føderale enhed. Dette er en plan som fremmes af de shiitiske befolkningsgrupper, Iran, og i begyndelsen også af USA.

Men det er ikke nogen strategi og er kun sket nogle få gange sidste år som reaktion på store angreb. Og de tager det fulde ansvar for hvert angreb. De retter en henvendelse til de kloge personer på shiitisk side: Stands de forbrydelser der begås i jeres navn, for ellers vil I også blive regnet for ansvarlige. Vi er i stand til at slå igen med den tidobbelte styrke.

Jeg ønsker ikke at forsvare denne holdning, men det er nødvendigt at befri kendsgerningerne for Vestens fordrejninger.

Der er et andet slående eksempel. Al Qaeda begyndte i Falluja da hele modstandsbevægelsen begyndte der. Selv om det er en 100 % sunni-by, var der lige efter begyndelsen af besættelsen ca. 12.000 shiitiske familier fra syd der søgte tilflugt i Falluja og Ramadi, fordi de blev beskyldt for at være Baath-tilhængere. Jeg var ikke blot et øjenvidne, men også engageret i at organisere støtte til dem.

De fik hjælp af den almindelige befolkning, fordi de anså dem for at holde med modstanden. Frem til i dag er der stadig omkring 20.000 shiitiske flygtninge i Falluja, og man har ikke set en eneste fjendtlig handling på sekterisk grundlag, ikke engang fra al Qaedas side. Der er bestemt uenigheder mellem modstandsgrupperne om herredømmet, det er normalt, men ikke på et religiøst grundlag.

Spm.: For to år siden grundlagde I Den Patriotiske Islamiske Nationale Front, der indeholdt Baath partiet, Det irakiske Kommunistparti (centralkommandoen) og Den Irakiske Patriotiske Alliance. Der er adskillige religiøse skikkelser fra både sunni- og shiaside der støtter jer, men hidtil lader de store militære modstandsorganisationer til ikke at være repræsenteret i jeres front. Er tiden stadig ikke moden til sådan en front?

Fronten er udelukkende politisk og ikke militær. Det betyder ikke at der ikke er nogen forbindelse, men vi begrænser os strengt til det politiske plan. Hvad de islamiske militære styrker angår, må man forstå at de blev etableret som militære modstandsgrupper og uden nogen politisk repræsentation.

Vi er ikke interesserede i at rekruttere den ene gruppe eller den anden leder. Nej, vi er i omfattende dialog med dem alle sammen med forslag om at danne en forenet politisk kommando for modstanden som modstykke til den såkaldte politiske proces. Måske kommer det til at gå den omvendte vej, så der formes en koordinering og vi slutter os til den. Vores formål er ikke at vise vores egen betydning, men at skabe denne politiske samling.

Hver gang det ser ud til at vi er ganske tæt på målet, sker der noget der forhindrer projektet. Vi ved også godt hvad der står bag. Det er indflydelsen og indblandingen fra de arabiske nabo-regimer.

Hvad al Qaeda angår, vil de altid holde sig for sig selv og er ikke inkluderet i denne proces.

Spm.: Under alle disse års modstand har det været et problem at Muqtada al Sadrs opførsel har været tvetydig, idet han på den ene side blev en hovedstøtte for regeringen og en drivende kraft i de sektariske drab, men på den anden side taler mod besættelsen, mod den amerikansk påtvungne føderative grundlov og endda også mod sekterisk strid. Eftersom han er leder af den vigtigste sektion af de fattige, hvordan tror du så man kan få bare nogle af hans tilhængere til at slutte sig til modstandsbevægelsen?

I modsætning til de fleste af vore venner understregede jeg altid i begyndelsen at hans bevægelse er meget bred, og at mange Baath-tilhængere, marxister og nationalister gik ind i den for at beskytte sig mod de iranske militser. Op mod halvdelen af hans bevægelse kommer fra andre politiske miljøer, og de var ikke tilhængere af hans klerikale familie.

Så uanset hvilke fejltagelser han kunne begå, troede jeg at vi kunne regne med at disse mennesker ville rette op på dem, eller at vi kunne tiltrække i det mindste nogle af dem. Desuden er de fleste af hans tilhængere meget fattige, men samtidig uuddannede. Naturligvis er dette et tveægget sværd. Til forskel fra de andre shiitiske partier er den sociale baggrund for hans base ikke velhavende købmænd, som den ene dag taler imod besættelsen og den næste underskriver profitable kontrakter med USA. Deres modstand mod besættelsen er reel.

Jeg tror at han til sidst er blevet tvunget og narret af sine allierede i Iran, især ayatollah Kazem Haeri, som er sin onkels efterfølger, og i Libanon. Hizbollah besøgte ham tre gange og argumenterede for at han skulle følge samme linje som de anvender i Libanon, tage del i den politiske proces, stille op til parlamentet, til-

kæmpe sig positioner i statsapparatet og særlig i hæren, og på den måde muliggøre opbygningen af et stærkt parti. Ellers ville al Hakim tage magten og dominere ved hjælp af den slags midler. Det var grunden til at han stillede op på listen for sin ærkefjende al Hakim.

Alle ved at hans far blev myrdet på ordre fra Hakim, selv om det officielt er Saddam der får skylden. I begyndelsen rettede Muqtada også voldsomme angreb mod dem, ayatollah al Sistani iberegnet, for at samarbejde med USA, og han kaldte dem endda vantro. Det er årsagen til at de konspirerede med prokonsul Bremer om at få ham slået ihjel. Faktisk har USA angrebet ham massivt. Under dette pres gav han efter fordi han frygtede for at blive elimineret.

Det er ganske enkelt ikke sandt når han hævder at han er mod grundloven. Han er helt og fuldt indblandet i den politiske proces. Han har 32 medlemmer af parlamentet og 6 ministre, hvad der alt sammen

er til gavn for besættelsen.

Derefter pressede de ham til at angribe sunnierne med det formål at skabe en shiitisk Mahdistat. På dette tidspunkt var der mange af hans tilhængere der forlod ham, mens andre sluttede sig til ham og dermed bevirkede en dybtgående transformation af hans bevægelse. På nuværende tidspunkt har iranerne også været i gang med at infiltrere Mahdihæren med det resultat at halvdelen af dens personale består af medlemmer af De revolutionære Garder.

Helt op til 2004 var Muqtada på den rigtige side. Fx kom han til Falluja. Men efter de slag han modtog, skiftede han side i 2005. Nu er det højst usandsynligt at han vil få rettet sin linje op. Undertiden fremsætter han nogle ytringer mod sekterisk vold, men han indrømmer også at hans folk er indblandet, og har endda fyret tre af sine ledere. Men de fortsætter. Til dels har han endda tabt kontrol over denne milit. Hvis man giver våben og penge til meget fattige og uvidende folk, hvis man giver dem styrke, tror

de tit at de er i stand til at tage tømmerne i deres egne hænder. De bliver mafialeddere og arbejder for egen regning.

Når alt dette var muligt, var det også fordi han er ung, uerfaren og umoden, så han let lader sig påvirke af sine rådgivere, sit miljø, Iran inkluderet.

Spm.: Der er flere og flere rapporter om at shiitiske stammer kæmper mod regeringsstyrkerne. Kan du forklare dette fænomen?

Som følge af besættelsen gav den iranske milit i syd og øst sig til at dræbe officerer i den tidligere irakiske hær og anklagede alle sine fjender for at være Baath-medlemmer. Så mange mennesker blev myrdet.

Selv om de alle tilhører stammer, var de bange for at forsvare dem. Men efterhånden som statsstrukturerne fordamper, bliver stammerne mere og mere vigtige og magtfulde. Nu kan de ikke længere acceptere at deres stammefæller bliver slået ihjel af udlændinge, uanset om det er iranere eller irakere der ikke hører til stam-

men. Hvis de nu kommer for at arrestere eller dræbe nogen, rejser stammerne voksende modstand. Der er mange eksempler, og de skaber et nyt miljø, en stemning som er rettet mod de proiranske militser og regeringens styrker.

For nylig stod der et to dages slag nær ved Shuk ash Shuyuk i syd, hvor de forsøgte at tage en tidligere officer til fange. Der var hundreder der greb til våben for at forsvare ham. Han faldt, men ikke uden at ændre klimaet. Han tilhører en meget stridbar stamme, der er berømt for sit mod. De dannede efterfølgende en slags gensidig assistancepakt med andre stammer mod de proiranske militser, Mahdi-hæren medregnet, regeringshæren og politiet, og antydede dermed en generel tendens, der imidlertid stadig er lokal og ikke endnu har nået det almindelige politiske plan.

Der er en anden betydelig kulturel faktor. Militserne har bragt fremmede vaner med, som stammerne ikke kan acceptere. Under dække af Mutha-brylluppet importerer de prostitution. Og de udbreder også brugen af hash.

Spm.: Hvordan er det med den udenlandske støtte til jeres sag?

Arabiske politikere udnytter os til at reproducere sig selv uden at yde os nogen virkelig støtte. De taler om den irakiske modstand og om de amerikanske forbrydelser i femstjernehoteller og på satellitkanalerne. Det er det hele. Men de kunne gøre meget, fx rejse penge eller gå på gaden mod deres regeringer for at få de irakiske ambassader lukket. Men de forstår at det ville betyde at de overskred den røde linje for at støtte terrorisme, som USA udtrykker det.

Vi ved fra fortiden noget om betydningen af materiel støtte til den algeriske revolution eller til den palæstinensiske kamp. Enorme summer blev rejst, og almindelige mennesker er stadig parate til at betale. Men der er ingen der tør indsamle penge til den irakiske modstand. Disse ledere snyder faktisk deres tilhængere når de antyder at de vil yde hjælp i al hemmelighed. Men jeg kan forsikre dig om at vi ikke får nogen seriøs hjælp fra udlandet.

*Oversat fra engelsk til dansk ved
Minna Skafte Jensen*

Bogomtale:

Socialismen skabes ikke ved at vrage socialismens erfaringer

Af Jan R. Steinholt, *Revolusjon*

*I korte træk er hovedbudskabet i *Build it now, at der må skabes "en ny vision af socialisme", som skarpt adskiller sig fra den mangelfulde og "ufuldkomne" socialisme i det 20. århundrede. Denne nye vision minder påfaldende om det revisionistiske selvforvaltningsprojekt i Titos Jugoslavien, som for længst er kasseret af historien.**

Bogen er en sammenstilling af flere essays og foredrag, de fleste med en eller anden henvisning til Venezuela og landets erfaringer efter Hugo Chávez' bolivariiske revolution. Forfatteren er pensioneret professor bosat i Venezuela. Han er tidligere provinsleder i Canadas socialdemokratiske parti (British Colombia), har tidligere studeret og skrevet om Jugoslavien under Tito og har været rådgiver i departementet for samfundsøkonomien i Venezuela (2004).

Forvrænget "nymarxisme"

Socialismen skabes ikke i himlen er spækket med referencer til og citater fra Marx. Meget af den antikapitalistiske argumentation lyder både radikal og ser tilforladelig ud, og endog svært "marxistisk". Imidlertid viser det sig efterhånden, at bogens henvisninger til Marx og de gentagne postulater om arbejderkontrol og demokrati nedefra snarere er en tilsløring og forvrængning af marxismen og socialismens erfaringer. Dette er tilfældet, når det gælder marxismens syn på staten og i spørgsmålet om det kommunistiske arbejderpartis rolle. Det er også tilfældet på den politiske økonomis område.

Lebowitz fornægter eller forbigår nødvendigheden af en centraliseret planøkonomi. Han sætter decentraliserede "selvstyrede og fællesstyrede" bedrifter op imod "planfe-

ticisme" og storindustri. Det hele er indhyllet i en idealistisk tilnærmelsesmåde, som indrekte bestrider den historiske materialisme og tenderer mod at erstatte marxistisk dialektik med metafysik.

Eksperimentet Venezuela har skabt forventninger og nyt håb, både i og uden for landet selv. Efter revisionist-regimerens sammenbrud og den totale kapitalistiske genopbygning i Østeuropa og Sovjetunionen er Hugo Chávez og den bolivianske proces i Venezuela et lys i en verden indhyllet i imperialismens mørke. De, som troede på Francis Fukuyamas påstand om, at historien var slut, og at menneskehedens ideologiske udvikling havde nået endestationen med sejr til Vestens liberaldemokratiske værdier, har fået en brat opvågning i og med udviklingen i Venezuela – og andre latinamerikanske stater. Der var altså alligevel et alternativ!

Denne bog er på den ene side et modsvær til højrefløjens ideologiske sindelagskontrol i form af TINA: *There is no Alternative* (ikke noget alternativ til kapitalismen) og på den anden side en sønderlemmende kritik af de socialistiske systemers "fiasko" i forrige århundrede.

Kritikken retter sig særligt imod de tidligere socialistiske staters "overvurdering" af produktivkræfternes udvikling og statens rolle i at udvikle produktivkræfterne maksimalt, noget som ifølge forfatteren ikke gav rum til at udforske "de sociale forhold" og deres betydning. Storproduktionen var "en udemokratisk sygdom" i de tidligere socialistiske lande. I stedet for dyrkning af store fabrikker og teknologi er det ifølge Lebowitz bedre med "små bedrifter, som kan tillade større demokratisk kontrol nedefra" (s. 52) (alle sidehenvisninger er til *Socialisme skabes ikke i himmelen*, dersom intet andet er angivet).

Forfatteren markerer sig imod ideen om en kapitalisme med et pænere ansigt og imod de traditionelle retninger inden for borgerlig politisk økonomi, inkluderet keynesianismen – angiveligt fordi Socialdemokratiet har sat Keynes i miskredit. Men hvad sætter han op i stedet?

Om at opfinde socialismen på ny

Det, i stedet man trænger til, hævdes at være krav, som har nydt fremme i Venezuela om en "humanistisk socialisme", hvor det vigtigste ikke er staten og maskiner, men derimod en "autonom" udvikling for at omdanne det kapitalistiske samfund til et selvstyresamfund, hvor der råder fællesskabsfølelse, selvstyre, fællesstyre og lokalt demokrati.

Har vi ikke hørt dette før? Ganske rigtigt. Det er i høj grad den gamle model for "selvforvaltning" fra Titos Jugoslavien, ivrigt markedsført i ind- og udland som den socialistiske tredje vej imellem "stalinisme" og socialdemokratisme. Forfatteren har tidligere studeret det, han kalder "succes-historien" Jugoslavien (s. 55). Disse erfaringer fra den moderne revisionismes arnested fremføres som forbillede for den revolutionære proces i Venezuela, skønt Lebowitz er nødt til at medgive, at "succes-historien" også havde nogle negative sider. Hvad der var indholdet i det jugoslaviske "selvforvaltnings system", og hvem der bidrog til at opretholde det som "socialistisk forbillede", kommer vi tilbage til.

Hvorvidt det er Lebowitz, som har øvet indflydelse på præsident Hugo Chávez eller omvendt, skal være usagt. Men i alle tilfælde erklærede Chávez på Verdens Sociale Forum i Porto Alegre i 2005, at "vi må genopfinde socialismen på ny". "Vi må tage socialisme tilbage som tese, projekt og vej fremover, men en ny type, en humanistisk, som sætter mennesker forrest og ikke maskiner eller staten". For sig selv supplerer Lebowitz andetsteds: "Det eneste sande fundament for det nye samfund er udviklingen af arbejderklassens selvtilid og enhed, dens selvudvikling. Uden dette bygger vi et sandstøt" (s. 52).

Produktivkræfter og produktionsforhold spiller med andre ord en underordnet rolle, mens arbejderens selvudvikling i form af revolutionær praksis (et begreb, som gentages gennem hele bogen, formodentlig for at vise "kontinuiteten" fra Marx) er det grundlæggende.

"Politikkens forrang" og "revolutionær praksis"

Under socialismen må der råde overens-

Michael A. Lebowitz: Build it now – socialism for the twentyfirst Century. Norsk titel: Sosialisme skapes ikke i himmelen, udgivet af tidsskriftet Rødt! marts 2007

stemmelse imellem økonomi og politik, det er to sider af samme dialektiske foreteelse. Man kan ikke på mekanisk vis "inddrage" den ene side uden at øve vold mod den dialektiske tænkemåde. Da ender man op i idealisme og metafysik.

Overbygningen spiller en vigtig rolle under socialismen, ikke mindst i forhold til udviklingen af samfundets økonomiske grundlag. Men den kan ikke operere frit svævende i forhold til basis eller "overstyre" samfundsudviklingen uafhængig af de faktiske produktionsforhold. Forestillinger om arbejderklassens selvudvikling, om ideernes og bevidsthedens magt alene som det afgørende element for opbygning af socialismen, er en metafysisk forvrængning af den marxistiske dialektik og en tilsidesættelse af socialismens politiske økonomi.

Det er rigtigt, at Marx understregede, hvordan livets revolutionære praksis blev oversat af den "beskuende" materialisme:

"Den materialistiske læra om forandring av omstendighetene og oppdragelsen glømmes at omstendighetene må endres av menneskene, og at oppdrageren sjøl må bli oppdratt. Derfor må den dele samfunnet i to deler, der den ene delen er heva over den andre.

Sammenfallet av endring i omstendighetene og den menneskelige virksomheten, eller det at menneskene forandrer seg sjøl, kan bare fattes og forstås fornuftsmessig som revolusjonær praksis."

Men Marx var lige så skånselsløs imod forestillinger om, at det er bevidstheden, som rager højt op over omstændighederne:

"Sidan desse ung-hegelianarane i virkeligheita ser på oppfatningar, tankar, idear, ja alle produkt av medvetet, som dei verkelege lenkene til menneska (akkurat som gamal-hegelianarane erklærte at dei var dei sanne banda som heldt menneskesamfunnet saman), så er det openbart at ung-hegelianarane bare treng å kjempe mot desse illusjonane til medvetet. Ifølge ung-hegelianarane sin fantasi er forholda mellom menneska, alt dei gjør, lenkene og skrankane deira, produkt av medvetet deira. Derfor legg ung-hegelianarane logisk nok fram for menneska det moralske postulatet at dei må skifte ut det medvetet dei har nå, med det menneskelege, kritiske eller egoistiske medvetet, og på den måten fjerne skrankane sine. Dette kravet om å endre medvetet framtrer som eit krav om tolke det eksisterande på ein annan måte, dvs. å erkjenne virkeligheita ved hjelp av ei anna tolking."

Marx: Den tyske ideologi.
fra T. Valens oversættelse (norsk).

Ideen om "politikens forrang" over de økonomiske love og produktionsforholdene er en fiffig måde at tilsløre afvigelser fra de opsummerede erfaringer om opbygning af det socialistiske samfunds økonomiske basis. Tilsyneladende er sådanne opfattelser et radikalt modsvar til den berygtede produktivkraftsteori, i Norge senere repræsenteret af blandt andre Peder Furubotn og hans produktionsudvalg, med tilbud om at man kan producere sig ind i socialismen gennem statskapitalisme. Men i praksis fungerer det på samme måde som teoretisk forsvar for fortsat kapitalisme.

Hvis man underkender statslig kontrol over produktionsmidlerne som den højeste form for socialistisk ejendom, hvis man giver jordbrug eller letindustri forrang i udviklingen af økonomien og ikke basisindustrien (produktionen af produktionsmidler), hvis man reklamerer for decentraliserede og selvejende arbejderkooperativer som socialismens grundfundament, da består denne "nyskabende" marxisme i virkeligheden i anti-marxisme. Og da bliver pæne talemåder om "politikens forrang", om "at overvinde egoismen" osv. ren camouflage for en

småborgerlig socialisme og i realiteten bevaring af kapitalistiske elementer og produktionsforhold.

Under alle samfundsformationer, også under socialismen, er forholdet mellem produktivkræfternes udvikling og de rådende produktionsforhold det afgørende element. Bygningen af socialisme drejer sig grundlæggende om "så hurtigt som muligt at øge mængden af produktivkræfterne" (Marx) for at tilfredsstille folkehusholdningens stadigt voksende behov. Men det er ikke ligegyldigt, hvordan denne udvidelse af produktionen sker, eller hvilke klasseforhold som eksisterer. Det kan ske gennem centraliseret planlægning, ved at proletariatet udnytter "sit politiske herredømme til lidt efter lidt at rive al kapital fra borgerskabet og centralisere produktionsredskaberne i hænderne på staten, dvs. i hænderne på proletariatet som er organiseret som herskende klasse" (Marx).

Markedssocialisme og vareproduktion

Til trods for brugen af diffuse formuleringer for at komme uden om de vanskelige spørgsmål afslører Lebowitz sig som tilhænger af en variant af markedssocialisme. "Salg af arbejdskraft til en kapitalist er ikke et kendetegn ved alle markedsøkonomier. At forsvare markedsøkonomien som sådan er ikke et forsvar for kapitalismen ..." (s. 15).

Når han kritiserer det jugoslaviske eksempel, er det ikke princippet ved selvforvaltningen, Lebowitz angriber, men snarere manglen på markeds-mæssig fleksibilitet: "Hvis for eksempel salget i en arbejderstyret bedrift falder, da skulle det ikke være en selvfølge, at den skulle fortsætte med at producere varer, som der ikke er efterspørgsel efter. Der burde samtidig være mange produkter, som bedriften kan producere, og som samfundet har behov for, og det må være mange behov i lokalsamfundene, som arbejderne kunne vie deres opmærksomhed i stedet for at arbejde i bedriften" (s. 60).

Som det fremgår, er tanken om en socialistisk produktion efter en central plan ud fra samfundets prioriterede behov fraværende i ræsonnementet.

Lebowitz påstår, at det var "karakteristisk" for de socialistiske forsøg i det 20. århundrede at gøre "bonusordninger, over-

skudsdeling og forskellige former for pengestimulanser til det centrale" som en angivelig konklusion på "folks iboende selvpfattelse" (s. 47). Igen er det uvist, hvilket land og hvilken periode forfatteren refererer til. Også i den socialistiske periode i Sovjetunionen blev der i 30'erne indført stimulanser for at få mere gang i industrialiseringen. Det var en nødvendighed, som havde flere negative aspekter ved sig, men det blev aldrig fremstillet som noget endeligt facit eller en endegyldig metode for opbygning af socialismen. Tværtimod. Forfatteren kommer alligevel stadig med hentydninger af denne type: "Hvordan kan det være muligt at bygge et nyt samfund på princippet om egeninteresse?" (s. 47).

Havde Lebowitz for eksempel viet det socialistiske Albanien lige så stor opmærksomhed, som han har viet Jugoslavien, ville han have fundet, at albanerne foretog en systematisk reduktion i lønforskellene. I 70'erne blev maksimal lønforskel fastsat til 1:1,7, siden justeret til 1:2. Dette var en af lærdommene, de albanske kommunister trak fra Sovjetunionens erfaringer. I Jugoslavien derimod var lønforskellene op imod 1:20.

I en anden "kritisk" bemærkning til siderne ved det jugoslaviske system, i dette tilfælde, at svage selvforvaltende firmaer fik kredit fra bankerne både til investeringer og for at sikre indtægten til medlemmer af kollektivet, siger Lebowitz, at dette "var stik i strid med teorien om socialistisk vareproduktion, en teori, som slog fast at arbejdernes personlige indtægt skulle komme fra salg udført af deres bedrifter."

Denne teori om "socialistisk vareproduktion", som forfatteren ser ud til at mene burde være omsat mere konsekvent i praksis, er ikke andet end en omskrivning for, at arbejdskraften reelt set var en vare i Jugoslavien, og at de selvforvaltende bedrifter fungerede som kapitalistiske enheder, som producerede for et kapitalistisk marked. Denne såkaldte teori har intet at gøre med den vareproduktion, som fortsat forekommer under socialismen.

Marxismen-leninismen og erfaringerne fra de virkelige socialistiske lande forklarer noget ganske andet. Under socialismen er arbejdskraften ikke længere en vare, og arbejdsløsheden er afskaffet. Lønningerne er ikke afhængige af, om den ene eller anden bedrift får solgt sine varer. Vare-

produktionen under socialismen foregår på et afgrænset område, og målet for socialismen er at dette område bliver stadig indsnævret. For eksempel er produktionen af produktionsmidler, som forudsætning for at udvide reproduktionen, undtaget fra varecirkulationens sfære. Også andre varer bliver underlagt streng regulering og former for priskontrol. Det var derfor, Stalin talte om den socialistiske vareproduktion som "vareproduktion af en anden slags".

Socialismen opbygges ikke på udenlandske kreditter eller på små, uafhængige kooperative enheder, som producerer i konkurrence med hinanden på hjemme- og eksportmarkedet. Socialismen bygges gennem streng prioritering af nøgleindustrien, som leverer maskiner og udstyr til andre industrigrene, på baggrund af streng budgetfinansiering og overførsel af midler imellem forskellige økonomiske sektorer, på grundlag af en altomfattende centraliseret plan og gennem statsmonopol over udenrigshandelen.

Disse grundlæggende forudsætninger for socialismens politiske økonomi var fraværende i Jugoslavien, akkurat som de er fraværende den "nye" Lebowitz' socialisme. Han opfatter snarere sådanne tiltag som levninger efter det sovjetiske eksemplers "perversion".

Så skulle vi kaste socialismens erfaring og enorme fremgange efter oktoberrevolutionen for 90 år siden over bord og erstatte dem med disse "nyvindinger"? Nej tak.

Statsmagt og klassesdiktatur

Hos Lebowitz, som rigtignok flere gange taler om, hvordan det er umuligt at gøre brug af den gamle stat, som den er, er statens rolle og klassekarakter tågelagt i de afgørende trin på vejen mellem kapitalismen og "et samfund, som tillader den fuldstændige udvikling af det menneskelige potentiale".

"Ved at fremme solidariteten, som skabes ved at bygge på fællesskabets interesser frem for egeninteresser, kan en sådan radikal udbudsside-model, med menneskelig udvikling som grundlag, gøre regeringen i stand til at gå fremad med støtte fra fællesskabet". *Hvad slags* regering og *hvad slags* fællesskab Lebowitz taler om, forbliver i det blå. Proletariatets diktatur er det i hvert fald ikke.

”Såfremt statsmagten ikke er unddraget kapitalistisk kontrol, vil enhver reel trussel mod kapitalen blive ødelagt” (s. 50).

Men en socialistisk statsmagt er pr. definition allerede unddraget kapitalistisk kontrol. Altså taler Lebowitz om en anden slags stat. Statsmagten forstås her muligvis med udgangspunkt i det venezuelanske eksempel, som et organ, som er mere eller mindre underlagt kapitalistisk kontrol. Det gælder om at bremse og reducere kapitalistklassens indflydelse og kontrol over statsmagten. Bag alle ord om ”revolutionær praksis” er dette ikke andet end traditionel reformistisk tænkning. Lebowitz går i realiteten ind for kapitalismens gradvise indvoksen i socialismen, en forestilling som har haft sine talsmænd fra Bernstein via Bukharin og ”eurokommunister” som Togliatti og Carillo.

Flere steder nævner forfatteren kampen om indflydelse over staten og statsorganerne som det afgørende, altså i virkeligheden en variant af den borgerlige parlamentarisme. Marx siger noget andet, nemlig at den eksisterende stat må *nedbrydes* gennem revolutionær klassekamp og erstattes af en ny stat i form af arbejdernes klassediktatur.

Den eneste rettelse, som Marx og Engels gjorde i Manifestet, var direkte på baggrund af erfaringerne fra Kommunen, da de opsummerede, at arbejderklassen ikke kunne overtage det gamle statsmaskineri, men at dette måtte ”slås i stykker”.

I det ene øjeblik vedgår Lebowitz, at staten må spille en rolle i forhold til selvstyrede bedrifter for at overvinde ”egoismen”, i næste øjeblik prædiker han de gamle titoistiske teser om en slags statsløs stat med ”protagonisk selvstyre for arbejderne”, en stat, som ikke må være ”totalitær”, og hvor en central økonomisk plan ”ovenfra” implicit er en vederstyggelighed.

Socialismens økonomiske grundlov, som den blev formuleret på grundlag af de succesrige erfaringer fra opbygningen af socialismens økonomiske basis i Sovjetunionen, er sådan: ”Sikring af den maksimale tilfredsstillelse af hele samfundets stadigt voksende materielle og kulturelle behov gennem uafbrudt øgning og forbedring af den socialistiske produktion på grundlag af den højeste teknik.”

Lebowitz er helt uenig i denne ”dyrking” af teknologi og storproduktion.

Hvordan økonomien kan udvikles planmæssigt over alle sektorer, når statslig styring er en upassende ting, evner han ikke at give svar på. For ham er det tilsyneladende uden interesse, hvilken klasse som kontrollerer staten, problemet er staten som sådan: ”Et samfund domineret af en almægtig stat frembringer ikke de mennesker, som kan skabe socialisme.”

Nu er det uanset ikke staten eller den politiske overbygning, som ”frembringer mennesker, som kan skabe socialismen”, det er det, de rådende produktionsforhold gør. Staten i arbejderklassens hænder er et redskab for at ændre og tilpasse produktionsforholdene i samklang med klassens interesser, idet den tager hensyn til de økonomiske love.

Mens Marx tydeligt slog fast, at centralisering af produktionsmidlerne i den proletariske stats hænder var en forudsætning for socialismens udvikling til kommunisme, advarer Lebowitz – som et jugoslavisk ekko – mod denne ”almægtige” stat.

Han fremfører et anarko-trotskyistisk statssyn, som til forveksling ligner Titos chefideolog Edvard Kardelj (som i øvrigt kom til Oslo i 1954 på invitation af Arbejderpartiet for at tale imod ”bureaukratisk socialisme” og for at hylde de ”socialistiske elementer” i den borgerlig-demokratiske (stats)kapitalisme).

(Læs mere om Kardelj og titoisterne i Enver Hoxha: Eurokommunisme er anti-kommunisme).

Lebowitz er ikke mere snu, end at han prøver at gøre Marx til anti-centralist og ultrademokrat ved at påstå, at Marx mente, at Pariserkommunen viste, at formen til den nye arbejderstat måtte være ”en demokratisk og decentraliseret stat nedefra” (s. 51). Dette grove forsøg på at gøre Marx til en modstander af centralisme og erstatte hans syn med Proudhons ideer er enkelt at tilbagevise.

Allerede i 1848 skrev Marx og Engels i Det Kommunistiske Manifest:

”Proletariatet vil udnytte sit politiske herredømme til lidt efter lidt at rive al kapital fra borgerskabet og centralisere produktionsredskaberne i hænderne på staten, dvs. i hænderne på proletariatet, som er organiseret som herskende klasse, og så hurtigt som muligt at øge mængden af produktionskræfterne.”

Engels kritiserede Pariserkommunen i

umiddelbar tid efter (to år senere), ikke for at den ikke havde været for lidt ”demokratisk”, men for at den havde været for lidt autoritær.

”Kunne Pariserkommunen ha holdt seg ved makten bare én dag dersom den ikke hadde tatt denne autoriteten i bruk, det væpnede folks autoritet overfor borgerskabet? Kan vi ikke tvertimot klandre dem for at de ikke tok den i bruk tilstrekkelig?”

I sit forord til nyudgivelsen af ”Borgerkrigen i Frankrig” i 1891 skriver Engels:

”Men i virkeligheten er staten ikke annet enn en maskin som en klasse bruker til å undertrykke en annen. Slik er det under den demokratiske republikk i like høy grad som under monarkiet. I beste fall er staten et onde som går i arv til proletariatet når det har seiret i kampen om klasseherredømmet, og dens verste sider vil proletariatet liksom Kommunen ikke kunne unngå å beskjære så snart som mulig, inntil en generasjon som er vokst opp under nye, frie samfunnsforhold, blir i stand til å kvitte seg med hele statsskraket.

Den sosialdemokratiske filister har nylig igjen fått seg en sunn forskrekkelse over ordet: proletariatets diktatur. Nåvel, mine herrer, vil dere vite hvordan dette diktaturet ser ut? Se på Paris-kommunen. Det var proletariatets diktatur.”

Frækt skyder forfatteren af Socialisme skabes ikke i himlen Marx foran sig, når han skriver, at "staten må selv blive omformet til en stat, som er underordnet samfundet, den må omformes til "producenterne selvstyre" (s. 50). Hvordan den omformning skal ske, må læserne gætte sig til. Det, som holdes skjult, er, at Marx gjorde det udtrykkeligt klart, f.eks. i sin kritik af Lasalleanerne og Gotha-programmet, at den eneste stat, som kan sørge for en sådan omformning af sig selv, er proletariatets diktatur.

”Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunn ligger den perioden hvor det ene samfunn revolusjonært omformes til det andre. Dertil svarer også en politisk overgangsperiode, under hvilken staten ikke kan være annet enn proletariatets revolusjonære diktatur.” (Karl Marx: Kritik av Gotha-programmet, 1875)

Lebowitz skriver ikke meget om arbejderpartiets betydning, ud over hånlige bemærkninger om ”kadrer i selvproducerende fortropper”. Først afslutningsvis

kommer han ind på, at der (i Venezuela) trænges til et politisk instrument. Det er åbenbart, at Lebowitz mindst af alt – i lighed med Chávez – vil have et leninistisk kommunistisk parti, som udelukkende er baseret på arbejderklassens krav og interesser. Det skal i stedet være et instrument (formodentligt menes et slags parti eller boliviansk alliance, som Chávez ønsker at etablere i Venezuela), ”som ikke er baseret på smalle grupperinger, men på alle folkelige organisationer, og som repræsenterer interesserne for arbejderklassen som helhed”.

Hvordan et parti kan repræsentere arbejderklassens klasseinteresser, samtidig med at det skal være baseret på alle folkelige (dvs. småborgerlige, intellektuelle og – i alt fald i Venezuela – pjalteproletariske) klasser og lag, får vi selvsagt ikke svar på. Det hele kulminerer med fraseologien om ”et parti nedefra, som kan fortsætte processen med revolutionært demokrati, som behøves for at opbygge denne type socialisme”.

Brede røde massepartier eller folkelige alliancer og demokratiske fronter er der naturligvis ikke noget i vejen med. De vil ofte være helt uundværlige for at samle folkemasserne rundt omkring arbejderklassens interesser og krav, interesser, som imidlertid kun kan varetages konsekvent og ledende af arbejdernes eget klasseparti i og udenfor fronter og massebevægelser af denne type.

Det jugoslaviske forbillede

De jugoslaviske revisionister ophævede proletariatets diktatur og erstattede det med det, de kaldte socialismens to faser, som skulle være ”statssocialisme” og ”ægte menneskelig socialisme”. Da Tito fremlagde loven om ”selvforvaltning” for den jugoslaviske folkeforsamling i 1950, præsterede han at fortælle at ”statsejendom er den laveste form for samfundsmæssig ejendom, ikke den højeste form...” (Fabrikkerne til arbejderne, Prishtina 1951. Her citeret efter E. Hoxha: Den jugoslaviske ”selvforvaltning” – en kapitalistisk teori og praksis, dansk udgave, Forlaget Arbejderen Kbh. 1979).

Lebowitz er ivrig tilhænger af denne jugoslaviske ”succes-historie”, som han imidlertid tvinges til at indrømme havde store problemer og til sidst endte i ”arbejdsløshed, misundelse, øgende ulighed” osv.

Alligevel fremholder han særlig denne model som et forbillede, som Venezuela kan ”forbedre”.

Den jugoslaviske selvforvaltning betød i virkeligheden et tilbageslag af de første socialistiske tiltag, som blev gjort i Jugoslavien umiddelbart efter frigørelsen. Jugoslavien var det første land, hvor revisionisterne tilrev sig statsmagten. Alle positive nationaliserings- og kollektiviseringstiltag fra årene lige efter krigen blev slået tilbage.

Selv det positivt indstillede Pax Leksikon var nødt til at indrømme: ”Undersøgelser af magtfordelingen i bedrifterne viser imidlertid, at de professionelle bedriftsledere har størst reel magt. Dette synes ikke at have ændret sig væsentligt frem til midten af 1970’erne.

Bedriftslederne besidder også mange andre magtpositioner i samfundet. Magtforholdene i bedrifterne genspejler magtforholdene i samfundet.”

Jugoslaviens Kommunistiske Parti blev ændret til et halvhemmeligt forbund (Kommunisternes Forbund), som skulle have en rent ”opdragende” rolle.

Det jugoslaviske forræderi gik så vidt, at Kominform åbent fordømte titoisterne i 1948. Da revisionisterne kom til magten i Sovjetunionen efter Stalins død, var det første, Krustjov gjorde, at bøje sig på knæ for Tito. Den moderne revisionisme blev synonymet for denne form for (stats-) kapitalisme camoufleret som socialisme, først i Jugoslavien, siden i USSR og andre lande.

For sin rolle som imperialismens trojanske hest inden for den daværende socialistiske lejr blev Jugoslavien propageret vidt og bredt som ”den tredje vej” til socialismen og eksempel på

”demokratisk og anti-stalinistisk socialisme”.

Jugoslavien spillede en vigtig rolle som bagmand for den kontrarevolutionære opstand i Ungarn i 1956. Landet blev pumpet fuld af kreditter og investeringer fra imperialistmagterne, en forudsætning for, at ”selvforvaltnings-systemet” ikke brød fuldstændig sammen. I sin gennemgang af foregangslandet Jugoslavien passer Lebowitz på ikke at nævne et ord om imperialistmagternes aktive støtte til denne ”socialisme”, samtidig med at han må indrømme visse ”svagheder” ved systemet. Af disse ”svagheder” kan nævnes, at en million jugoslaver blev nødt til at emigrere til Vesteuropa for i det hele taget at få et levebrød. At Jugoslavien også var en spionrede og en af de allervigtigste samarbejdspartnere for norsk NATO-efterretning fra 50’erne og fremefter, skal vi ikke dvæle nærmere ved her. Men læseren kan jo stille sig spørgsmålet, hvorfor NATO via Norge fik anledning til og fandt det gunstigt at indlede et tæt samarbejde med denne ”arbejderstyrede” og ”socialistiske” stat.

Slutbemærkninger

Alle revolutionære følger optimistisk med i de progressive sociale forandringer og mange af de økonomiske tiltag, som pågår i Venezuela under Hugo Chávez bolivianske revolution. Derfor er Michael A. Lebowitz’ bog både aktuel og interessant, fordi den koncentrerer opmærksomheden omkring netop dette aktuelle eksempel. Venezuela giver arbejdermasserne verden over et glimt af nyt fremtidshåb, ikke mindst i kampen imod imperialismen og

nyliberalismen. Landet har for eksempel opsagt aftalerne med Verdensbanken og IMF, efter at have tilbagebetalt gælden. Olieøkonomien og statsindtægterne herfra giver regeringen i Caracas et finansielt udgangspunkt, som de fleste andre lande bare kan drømme om. Alligevel er det mere end usikkert, hvor den venezuelanske revolution ender. Også Lebowitz understreger denne usikkerhed.

Fortsat findes der et stort indflydelsesrigt borgerskab i landet, som kontrollerer det meste af finanskapitalen og medierne. Nationaliseringer og stramninger har for det meste ramt udenlandske selskaber. Det er uvist, hvor stor kontrol den nye regering har over statsadministrationen og de militære stridskræfter.

Venezuelas problem er at det gamle statsapparat er forsøgt omformet i socialistisk retning. En strategi som hidtil i historien aldrig har ført frem til arbejdernes klasse-diktatur og bygning af socialismens økono-

miske fundament. Det gamle statsapparat er ikke slået i stykker, og et nyt er ikke rejst i stedet. Borgerskabet har bevaret mange og stærke positioner i samfundet.

Marx' recept var, at arbejderklassen måtte nedbryde det gamle statsapparat og fravriste borgerskabet al magt. Dette er fortsat uløste opgaver i Venezuela, og det er ikke engang sikkert, at Chávez, som ikke har regnet sig som marxist, og hans bolivianske bevægelse, som langtfra er noget rent klasseparti og slet ikke kommunistisk, kan eller vil tage fat på dem. Og hvis de vil tage fat på dem, vil det ikke føre til nogen ny socialisme, men bare en "ny" kapitalisme, hvis recepten, som Lebowitz fremlægger, skulle blive fulgt. Det gælder, uanset om forfatteren subjektivt har haft de bedste intentioner, eller om han bevidst prøver at modificere den jugoslaviske revisionisme.

Tidsskriftet Rødt! har længe orienteret sig i retning af kredsen omkring tidsskrif-

tet Monthly Review, som også er udgiver af Lebowitz' bog. Rødt! må siges at være et teoretisk debatorgan for det nye parti af samme navn. Når tidsskriftet vælger at udgive denne bog på norsk uden en eneste kritisk modforestilling, er der grund til at spørge hvorfor.

Er Rødt! på vej tilbage til den fuldstændig desavouerede jugoslaviske model, med dens anarko-trotskyistiske statssyn? Skydes det, at en ny generation er på vej ind i partiets ledelse, en generation, som ikke har erfaret hyldesten til og det påfølgende havari (teoretisk så vel som økonomisk) for denne jugoslaviske "tredje vej", i sin tid ivrig markedsført af Socialistisk Folkeparti, forløberen for SV? Er dette jugoslaviske "forbillede" med nogle bolivianske korrektioner, som ligger til grund for Rødt!'s socialismerevision, statsopfattelse og partiforståelse?

Oversat af Netavisen

"Uafhængige kandidater" kom i parlamentet

Af Arbejderpartiet (EMEP), Tyrkiet

Parlamentsvalget i Tyrkiet, som blev udløst før tid på grund af krisen ved præsidentvalget, blev afholdt den 22. juli.

På grund af 10 pct. spærregrænse deltog vores parti (EMEP) og dets allierede i valget med "uafhængige kandidater".

Alliancen imellem DTP (Demokratisk

Samfundsparti), EMEP (Arbejderpartiet), SDP (Socialistisk Demokratisk Parti) samt nogle venstrefløjsgrupper og organisationer, intellektuelle og fagforeningsaktivister understøttede 60 uafhængige kandidater.

Valget fandt sted under antidemokratiske og ulige betingelser. Medens medierne propagerede for de nyliberale borgerlige partier, ignorerede de uafhængige kandidater. Også væbnede styrker forhindrede valgkampagner for uafhængige kandidater.

Men på trods af dette kom 23 uafhængige kandidater ind i parlamentet. Dette antal er nok til at udgøre en gruppe i parlamentet. Vores formand, Levent Tuzel, var også "uafhængig kandidat" fra Izmir. Han fik 37.000 stemmer, men det var ikke nok til at komme ind i parlamentet.

Efter valget er der tre partier, som er kommet ind i parlamentet: AKP (Retfærdigheds- og Udviklingspartiet, et liberalt parti, som kollaborerer med imperialisterne) med 340 pladser, CHP (Det Republikanske Folkeparti, dette parti har en højreorienteret udvikling og samarbejder med kuppgeneralerne) med 112 pladser og MHP (Partiet for Nationalistisk Rejsning,

et fascistisk parti) med 70 pladser. Alle disse 3 partier understøtter den nyliberale økonomiske politik. Men AKP forfølger en moderat islamisk linje, og de to andre følger en nationalistisk linje.

Også et andet vigtigt punkt ved disse valg er, at der kom "uafhængige kandidater" ind i parlamentet, som støttes af kræfter fra arbejderbevægelsen, fredsbevægelsen og den demokratiske bevægelse. Det må opsummeres som en vigtig ændring i parlamentet.

Selvfølgelig er det vigtigt igen at komme ind i parlamentet, efter at man havde 15 parlamentsmedlemmer fra TIP (Tyrkiets Arbejderparti) i 1965, og efter at parlamentsmedlemmer fra DEP (Demokratisk Arbejderparti), som kom ind i parlamentet for 13 år siden, blev arresteret for at aflægge eden på kurdisk.

De "uafhængige kandidater" vil have en gruppe i parlamentet og vil forsvare menneskerettigheder såsom en demokratisk løsning på det kurdiske problem, ytrings- og organisationsfrihed samt rettigheder for arbejdere og arbejdende. Og de vil kæmpe imod AKP's nyliberale politik

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Man, tir, tor 15 - 18

ons 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Hærværk mod Demos-butikken

Natten til den 25. juli 2007 blev der forøvet hærværk mod Demos-butikken på Skt. Hans Torv i København. To butiksruder blev knust og én forsøgt knust med brosten.

Det er ikke et tilfældigt hærværk. Det viser både systematikken i måden at knuse ruderne på, og at det ikke er første gang, der udøves hærværk mod butikken. Sidste gang det skete, var den 4. april 2006, hvor tre ruder blev knust, og dernæst blev der smidt maling ind i lokalet. Dengang blev også Ungdomshuset udsat for hærværk samme nat. Hærværket mod Ungdomshuset blev

begrundet i en pressemeddelelse på den daværende Dansk Fronts hjemmeside.

Hærværket mod Demos blev ikke nævnt, men ifølge politiet var det samme type maling, der blev brugt begge steder.

Der foreligger p.t. ingen erklæring vedrørende hærværket mod Demos den 25. juli, men vi er ikke i tvivl om, at aktionen er politisk motiveret.

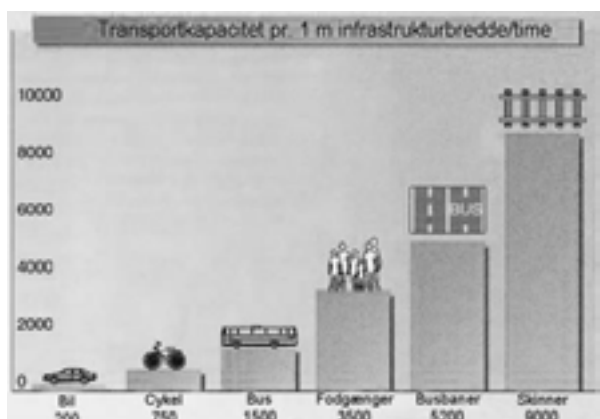
Der eksisterer flere voldsberedte grupper i Københavns- og Nordsjællandsområdet, der med rette kan mistænkes for hærværket. De kan være en del af en

organisation eller for nylig være blevet løsrevet fra en sådan. Deres verdensanskuelse er gennemsyret af nationalisme og racisme, og de udpeger fjender blandt personer og grupper, som ikke passer ind deres verdensbillede, og som bekæmper dem politisk.

På trods af hærværksaktionerne mod butikken på Skt. Hans Torv vil Demos fortsat arbejde mod racisme og fremmedhad i det åbne og offentlige rum.

For Foreningen Demos
Anne Jessen

Rådet for Bæredygtig Trafik Åbent brev til Folketinget

Som det kan ses er bybanen bedst og letbanen næstbedst. Biler er absolut dårligst til at løse transportopgaver på en bæredygtig måde. Derfor er det fuldkommen usagligt og miljøfjendtligt når den magtfulde vej- og billobby ustandselig kræver nye store vejanlæg ind mod vore store byer – ja over det ganske land.

Letbaner, anden banetrafik og cykeltrafik bruger kun lidt plads og er derfor fremragende til at løse trafikproblemer. Biltrafik fylder absolut mest af alle transportmidler og er derfor uegnede til f.eks. at sørge for transport af pendlere til vore store byer.

Det er glædeligt, at der kommer mere og mere fokus på, at trafikproblemer skal løses med letbaner og anden kollektiv transport samt cykler. Forklaringen er den simple, at nye store vejanlæg er miljødelæggende, stimulerer til mere energisløsende biltransport samt er uegnede til opgaven.

En afgørende faktor i trafikplanlægningen er transportmidlers arealforbrug. I tabellen nedenfor kan man se hvor mange mennesker, der kan transporteres pr. time pr. kørespor af samme bredde med forskellige transportmidler.

Rådet for Bæredygtig Trafik (RBT) vil opfordre Folketinget til at bevilge de nødvendige midler således at der kan oprettes letbanesystemer i København, Århus, Odense og Ålborg.

RBT vil tillige opfordre Folketinget til snarest at bringe det danske banenet op til en tidssvarende standard, således at banesystemernes store kapacitet kan udnyttes fuldt ud. Togene skal kunne køre hurtigere og der skal bygges langt flere dobbeltsporede strækninger – f. eks. er forbindelsen til kontinentet i Sønderjylland enkeltsporet. En ny bane fra København til Ringsted er også en nødvendighed. De beløb, der indtil nu er bevilget til banerne kan kun dække helt påtrængende vedligeholdelses – og genopretningsopgaver.

www.baeredygtigtrafik.dk

FredsVagten ved Chr.borg bliver

I anledning af, at de danske tropper trækkes ud af Irak, har offentligheden interesseret sig for, om vi så trækker FredsVagten hjem fra Christiansborg. TV2-Lorry bragte således hele 3½ minut medio juni.

Med hensyn til Irakkrigen må vi anføre, at vi jo ikke startede ved dennes begyndelse, men helt tilbage ved Afghanistankrigens begyndelse i oktober 2001. Vores fokus har hele tiden været på selve det, at vi er gået sammen med USA i den ideologiske terrorkrig, som truer med at brede sig til Iran. Vi protesterer generelt mod at løse de globale samværsproblemer med krig. Og tilbagetrækningen fra Irak betyder ikke, at Danmark gør op med Bush-regeringens ideologi, vi fortsætter vort engagement i Afghanistan. Uanset at den internationale opbakning til denne krig er større qua en propaganda om 'fredsbevarende' styrker, finder vi, at det ikke gør den store forskel. Under alle omstændigheder er det en krig, USA startede med skumle hensigter, og det er den 'fred', de har skabt, som skal bevares. Den kan øjensynlig kun bevares med massive besættelsesstyrker, så krigen fortsætter.

Hverken englænderne eller russerne kunne klare afghanerne, og jo mere vedvarende uro besættelsesstyrkerne skal bekæmpe, jo mere støtte får oprørerne, så nej – osse i Afghanistan er der kun én vej, så brutal den end er: Hjem med besættelsesstyrkerne, og lad dem selv finde ud af, hvem der skal lede landet på deres måde. Demokratiet ER ikke en Uncle Sam-hat, vi kan trække ned over dem.

Import af polakker – eller krise

Der er mange ting, der har karakteriseret den danske sommer. Heriblandt to: regnvejre og turister.

De mange polske nummerplader skyldes imidlertid ikke polske turister, men håndværkere og andre arbejdere fra Polen, der i stadig større omfang emigrerer til udlandet. Det sker i et sådant omfang, at polske firmaer overvejer at hente arbejdskraft i Mexico.

”Polen, den største økonomi i Central-europa, vurderer, at helt op til 1,5 millioner lønmodtagere er udvandret, siden landet med de 38 millioner indbyggere blev optaget i EU i 2004. De fleste er taget til England eller Irland, men også Danmark oplever en markant tilstrømning af polakker,” oplyser Kristeligt Dagblad.

– *Det er en alvorlig trussel mod den økonomiske vækst, og den risikerer at underminere økonomien fuldstændig,* siger Krystyna Iglicka, der er arbejdsmarkedseksperter i Center for Udenrigsstudiers tænketank.

Samtidig med at masser af dansk industri truer med at flytte produktionen til Østeuropa, så har EU påført Polen et inflationsproblem. Der tales om ni pct. lønstigninger, hvoraf det er uvist, hvor meget der bliver spist op af prisstigninger. Polen har i hvert fald fået lov at smage EU's lyksaligheder. Der ses også nummerplader fra Estland, Letland og Litauen. De har også smagt sødmen.

Det er vanskeligt for titusinder af danske unge at se fidusen. De søger febrilsk efter en uddannelse eller en arbejdsplads (nu snakker vi ikke boliger). Der er hverken uddannelse eller job til de unge – eller kun lousy job. Der er ganske enkelt i årevis skåret ned på de faglige uddannelser. Skandaleminister Tørnæs lovede med den ene hånd, at erhvervslivet ville oprette flere lærlingepladser, mens den anden hånd reducerede mulighederne væsentligt for at færdiggøre uddannelsen på skolerne. Det var kun den ene hånd,

Den kommende økonomiske krise skal igen tørres af på Underdanmark: øget arbejdsløshed, reallønsfald, kollaps på et totalt kunstigt opskruet boligmarked, der vil tvinge titusinder af personer på tvangsauktion – i en større skala end Schlüters kartoffelkur.

Faglig kommentar

der trådte i funktion.

Det er også vanskeligt for de omkring 900.000 på dagpenge eller enden offentlig ydelse at se fidusen. *De gider ikke arbejde*, bliver man ved at hævde, men der er ikke arbejde – uanset hvor meget arbejdsgiverne råber i skoven på, at der mangler arbejdskraft.

Det har hele tiden været vanskeligt for alle arbejdende at se fidusen i en import af arbejdskraft, der ikke var sikret samme overenskomst-mæssige forhold som dem selv. Skriften på væggen var og har hele tiden været tydelig nok: De skulle bruges som løntrykkere.

Det er alt sammen fundet sted i en årrække af flæskefed højkonjunktur. Aktionærer har oplevet velmagtsdage med super luksus. Direktører har opnået rekordhøje optioner. Der har ikke været og er ingen grænser, for Overdanmarks overforbrug.

Vil Overdanmark så også betale, når nedturen kommer?

Nej! Den kommende økonomiske krise skal igen tørres af på Underdanmark: øget arbejdsløshed, reallønsfald, kollaps på et totalt kunstigt opskruet boligmarked, der vil tvinge titusinder af personer på tvangsauktion – i en større skala end Schlüters kartoffelkur.

– *Kommer nedturen overhovedet?* vil mange spørge. Nogle spørger: *Hvornår?*

Den kan meget vel være lige om hjørnet! Det kan være det kunstigt oppustede boligmarked i USA, der udløser krisen. DR oplyste i mandags:

”Uroen på det amerikanske boligmarked bliver ved med at sende panik igennem de finansielle markeder.

De tyve største aktier i Danmark – OMXC20 – fik i går det største fald i 14 måneder, da det gik 2,6 procent tilbage. Og Wall Street led også det største enkeltstående tilbageslag siden februar.

S&P 500 lukkede tre procent lavere i 1.453, mens Dow Jones Industrial lukkede 2,8 procent lavere i 13.271. Teknologindekset Nasdaq Composite lukkede 2,1 procent lavere i 2.556.”

Den Europæiske Centralbank postede ikke mindre end 750 milliarder kroner ud i lån til de europæiske banker. Den Amerikanske Centralbank fulgte trop og sendte 24 milliarder dollars ud i lån, mens den japanske centralbank sendte mere end otte milliarder dollars ud på det finansielle marked.

Kapitalen skubber krisen foran sig. Når den endelig udløses, er den så meget voldsommere.

Krigsforbryderen Bush har forsøgt at tale aktiemarkedene til ro, men det havde kun en kortvarig effekt.

I vores lokale andedam går det ikke bedre: Økonomien har det grundlæggende dårligere, end det umiddelbart ser ud til. Der er aftagende eksportvækst, industriens forventninger er faldet kraftigt i år, og forbrugernes forventninger er også faldet.

Konsekvensen kan blive, at Danmarks normale aftagermarkeder vil vende blikket mod de østeuropæiske lande, hvis det bliver for dyrt eller for vanskeligt at købe dansk. Dansk Erhverv gør i en analyse opmærksom på, at Danmarks markedsandele i både Tyskland og Storbritannien i forvejen er faldet siden 2002.

Det bliver en dyr fornøjelse at være fattig.